

el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
6.000 exemplars
II època núm. 34
Juliol-agost de 2007

Guanya un i perdem totes

▲ L'especulació d'uns quants amb el dret de tothom a un habitatge digne i amb la natura que també és de totes, no s'atura. Respecte l'habitatge els exemples de Manresa /pàg 4-5 o del casc antic de Berga /pàg 3 són per desgràcia ja massa habituals. A Sallent neix la plataforma "Prou Sal" i és que ja n'hi ha prou! /pàg 6-7

Canvi d'alcalde a Berga i les vint-i-dues multes tiren endavant

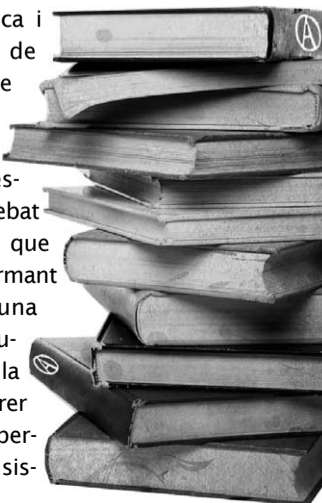
/pàg 17

De moment la proposta de Juli Gendrau, nou alcalde de Berga, és la mateixa que la de l'ex-alcalde Ramon Camps —que les va generar—: mantenir les multes o pagar-les amb treballs socials a triar per les afectades. Com sap tothom, les multes de 750 euros a 22 persones són pels actes culturals i lúdics del passat 30 de setembre de 2006 a la plaça de les Fonts: jocs per la canalla, música i poesia. Els afectats per la injustícia volen que es treguin les multes i és derogui l'ordenança que les fa possibles, l'alcalde demana temps i la injustícia, de moment, és manté.

Neix una contraescola a Manresa

/pàg 8

Des de fa vuit mesos que funciona a Manresa una experiència didàctica i autogestionada articulada de moment amb fins a tres grups que intercanvien coneixements, reflexions i treball. Per què? perquè cal trencar el binomi professor-alumna i crear un espai de debat i aprenentatge fora del monopoli que en fan les institucions tot uniformant els coneixements. Ha estat una experiència molt positiva que segurament tindrà continuïtat: perquè la lluita contra el sistema es fa al carrer col·lectivament i també a nivell personal i individual amb tot allò del sistema que tenim interioritzat.

► Berga

Culpables de denunciar al culpable: mossos i jutge contra el Berguedà Llibertari. /pàg 17

Videovigilància i control. /pàg 7

Empresaris o lladres? El cas de Glasber. /pàg 18

► Manresa

Dona, treball i gestió del poder a través del cinema. /pàg 19

► Arreu

Jutgen el jove de Torà a l'Audiència Nacional de Madrid. /pàg 16

Últimes informacions sobre el Juan i la Nuri. /pàg 15

Nova secció:

HUMOR /pàg 27

Dossier **Central**

PETROLI. LA LETAL ADDICCIÓ QUE ARROSSEGA EL PLANETA

Amb cada procés electoral que patim es fa més evident la injustícia i inutilitat dels sistema de democràcia liberal delegada i el fracàs de la representativitat que pretén encarnar. També als ajuntaments. L'estafa de la urna sempre ha estat prou clara des de la raó, la justícia i la llibertat. Ara l'evidència no es pot ocultar de cap manera: la meitat de la població no vota, i de les que voten el percentatge de vots blancs i nuls no para de pujar. Això sense tenir en compte que són moltíssimes les persones que viuen aquí a les quals no se les deixa votar per motius diversos. En resum i conclusió, que governa la classe política i ho fa amb uns governs que han estat "recolzats" per una part molt minoritària de la població. El sistema està més que esgotat. Qui ha guanyat? En tot cas em perdut totes, com sempre. Però, per les que no ens resignem a deixar que ens gestionin la nostra vida, la lluita diària continua, perquè mai no ens faran creure i perquè no necessitem els polítics per a res.

La Núria ha estat posada en llibertat, és la fi del segrest però no del xantatge que l'Estat està fent a la Núria i per tant ens està fent a totes. Dins les presons tot s'hi val com a les comisaries dels mossos i la resta de la policia, on sí, com sempre es tortura i s'assasina. I no només és un eslògan. Com estan de valents que els torturats es manifesten i els mitjans malgrat tenir algunes tristes imatges de les agressions habituals dels mossos, lluny de parlar de terrorisme o brutalitat policial, cerquen mots que maquillen i disimulen el que tothom sap.

A les empreses com a la resta d'àmbits de la societat el "salvi's qui pugui" és la norma i la solidaritat i el sentiment de classe cada cop són coses més estranyes per a la majoria d'explotades.

L'especulació, la destrucció del territori i el precari accés a la vida continuen sembrant protestes arreu, i a les nostres comarques també. Mentre els grans propietaris i empresaris s'enriqueixen, nosaltres en patim les conseqüències, però no pensem quedar-nos parats davant les seves agressions. Recolzem des d'aquí accions en defensa del territori (ni camps de golf ni muntanyes de sal) contra mafiosos i especuladors i a tots els projectes col·lectius que s'enfronten a aquestes dinàmiques malalties. Esta tot fatal però no ens agenollem.

I sí, totes estem fartes de terrorisme. Però no només del terrorisme que la tele ens diu que ens ha de fer tanta por, sinó de TOT el terrorisme, sobretot del que ens és més proper i habitual: el terrorisme policial que diàriament apallissa i sotmet a tot tipus de vexacions a immigrants, prostitutes, pobres i dissidents d'aquesta merda de societat; el terrorisme de gènere que mata dones a mans d'homes que mai no han sabut estimar gràcies en part al terrorisme de l'església que de fa segles ens ha imposat a cop d'espasa i de creu unes idees falòcrates i autorepresores, el terrorisme de les presons on la dignitat humana queda totalment oblidada a mans de carcellers sense ànima; el terrorisme empresarial que explota i mata cada dia obrers que no saben que ho són gràcies al terrorisme del consum, de l'escola i de la televisió. Fartes del terrorisme que sempre ve del poder sigui de l'Estat sigui del capital o dels qui volen esdevenir tot això, cridem: mai no ens fareu creure! visca l'anarquia!

- Pàgina 3: · L'especulació salvatge i descarada dessola el barri vell de Berga
- Pàgina 4: · A Manresa continua estant tot fatal
- Pàgina 5: · Nova precarització en el sector de l'habitatge en la comarca del Bages
- Pàgina 6: · Neix la plataforma prou salt a Sallent.
- Pàgina 7: · Videovigilància a Berga.
· Ramon Camps va prohibir el concert d'Hormigón Armado.
- Pàgina 8: · Neix una nova contraescola a Manresa.
· El senyor Vivó ens ha deixat.
· Mor Eduard Pons i Prades.
- Pàgina 9: Jo passo.
- Pàgina 10: · Carta a la plataforma sobre el disc "branques" de l'santa.
- Pàgina 11-14: DOSSIER CENTRAL "Petroli".
- Pàgina 15: · Últimes informacions sobre el Juan i la Nuri.
- Pàgina 16: · Jutgen a l'Audiència Nacional al jove de Torà.
· Sabem el que mengem? per uns productes ecològics, artesans i autòctons.
- Pàgina 17: · Canvi d'alcalde a Berga i les 22 muntres tiren endavant.
· Culpable d'assenyalar al culpable.
- Pàgina 18: · Empresaris o lladres?
- Pàgina 19: · Falsa emancipació femenina: dona, treball i gestió de poder a través del cinema.
- Pàgina 20: · Rebel·lió a les urnes.
· Educar o adoctrinar?
- Pàgina 21: · Segó esborrany de crítica al discurs del metropcentrisme.
· Ocho años.
- Pàgina 22: · Anarquia @qui i @ra?
- Pàgina 23: · Solidaritat amb el company pres Roberto Catrino.
· Carta del pres Alberto Jiménez Alba.
- Pàgina 24-25: · Ressenyes.
- Pàgina 26: · Poesia i Agenda.
- Pàgina 27: · Humor.
- Pàgina 28: · Entrevista.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 17/07/2007 a les 19:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Alberto Jimenez Alba, Amparo, Anna, Barrikada, Blanka, Centre d'estudis Josep Ester Borràs, CGT correus Manresa, Col·lectiu editor del www.berguedallibertari.org, Comissió de la MHM, Columna clitoriana, Dani pagesot, El borinot de les faltes, F.L. CNT Manresa, Hiram Gascoigne, Incívica, K de dia, Joan.torres@tiscalia.es, L'espurna, La Ace, LaBanda/Lavanda, Lady Lud, Lola de Bellasguard, Marc S, Marc Gavalda, Mata teachers, Milicianu, Motivades, No way, Periko, Quechua, Roger, Pep i Tu, Tutti Liberi, Un de la plataforma.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denúncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: Ateneu Llibertari del Berguedà: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org Associació Cultural Columna Terra i Llibertat (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejb@berguedallibertari.org Pèsol Negre (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com *GIRONELLA: Associació Cultural La Fona. *MANRESA: CGT (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf.: 93 874 72 60 - Fax: 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es La Tremenda (centre social okupat): cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa. CNT Manresa/CSO Valldaura, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@hotmail.com *MONISTROL DE MONTSERAT: CNT-AIT (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: Cal Carrasclat: carrasclat@gmail.com. Masia okupada Ca n'Escaiola: canescaiola@gmail.com. *OLVAN: Ateneu Popular Olvanès *SALLENT: Amics d'Agustín Rueda Adreça electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, CGT (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf.: 93 837 07 24 - Fax: 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: L'Alternativa (col·lectiu polític): c/ Magi Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Nou web de el pèsol negre

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org/pesolnou

e-mail

pesolnegre@berguedallibertari.org

L'especulació salvatge i descarada d'essola el barri vell de Berga

Berga, juny de 2007

Lady ludd

L'escenari de cases deshabitades al Barri Vell sota les urpes de l'especulació contrasta amb la dificultat de les persones més joves i amb menys recursos econòmics per tal d'accedir a una vivenda digna. Els darrers anys el Berguedà s'ha vist afectat pel negoci immobiliari, per una banda pel creixement de la segona residència i per altra banda per l'especulació sobre la vivenda deshabitada, que s'encareix sense fre com una taca d'oli des de la metropoli, a mesura que les comunicacions (les carreteres) acosten el Berguedà a Barcelona. Ja hem parlat en altres números d'aquesta publicació de les conseqüències del creixement de la segona residència: corrupció urbanística, enriquiment de propietats immobiliàries i constructores locals, degradació ambiental i encariment del preu de l'habitatge. En el cas del barri vell i els anomenats "pisos fantasma", la negligència institucional ha generat l'abandó del casc antic per al negoci immobiliari, de manera que més d'un centenar de pisos pugen el seu valor com l'escuma mentre l'habiten les rates. Malgrat que la sagrada Constitució fa palès l'ús social de l'habitatge, les lleis i els fets van per una altra banda i així ens trobem amb la realitat berguedana, en què el mercat de lloguer es troba molt limitat, cada cop més inaccessible econòmicament i els especuladors no es veuen castigats, sinó recolzats en les seves activitats mafioses. L'aplicació del

▼ Casc antic de Berga

Pla de Barris en aquest context i els seus voluntariosos objectius sonen, en el cas de Berga, a una gran farsa, en què, un altre cop, el veïnat i les classes socials més baixes no en treuen res de bo, els gran propietaris es veuen primats (per la valorització dels seus terrenys) i els llogaters de rendes més baixes es veuen expulsats. Sembla ser que la gestió del Pla de Barris al Barri vell de Berga ja ha aixecat les primeres protestes entre el veïnat, que s'ha vist força carregat econòmicament de "contribucions especials" per l'arranjament dels seus carrers (Castellar del Riu, Sta. Magdalena...), sobretot aquells petits propietaris amb menys poder adquisitiu, pel fet no hi ha criteris de dife-

renciació sobre la seva renda ni riquesa material, ni l'ús que s'en fa de la seva propietat. Els arrendataris, en tot aquest procés, no hi tenen absolutament res a dir, res més que esperar el comportament de les lleis del mercat.

Les mafies immobiliàries

Pel què fa a les desenes de "pisos fantasma", el *Pèsol Negre* ha pogut saber que estan en mans d'uns pocs propietaris i especuladors. Així, per exemple, un total de 25 pisos són propietat de Level Inversions SL mentre que 9 d'ells (els baixos, en bona part) ho són de Reformes i Solucions SL. Curiosament, ambdues

immobiliàries es troben domiciliades al mateix lloc, al carrer Còrsega 363 de Barcelona, també al carrer Muntaner 235. L'amo de Level Inversions SL és Marcelino Curell Suñol, que té el seu despatx al Passeig de Gràcia 65 Bis. des d'on exerceix de consultor de la propietat industrial i intel·lectual i de membre d'honor de L'AIPPI (Asociación internacional para la protección de la propiedad industrial i intelectual), del qual el seu fill Marcel·li Curell Aguilà n'és president a Espanya. Pel que sembla l'AIPPI és una mena de lobby internacional amb seu a Suïssa i amb presència a una vuitantena d'estats per defensar el privilegi de la propietat sota discursos suporífers. Col·deport SL

de St. Llorenç de Morunys compta amb una quinzena d'habitatges i així fins a més d'un centenar de pisos per desratitzar...

La solució: okupació

...i diuen que en mig de l'eclipsió de la festa, entre llums de colors, cançons i dances de lluita, descobrint lo maco de la gent, tot lligant i deslligant (com diria un), a barraques de Patum, algunes persones van decidir que ja n'hi ha prou d'aquest color i afirmen -en la recerca constant de la comuna, la dignitat, la consciència i la coherència- que passaran a l'acció!

Accions dels veïns del casc antic

De qui és el casc antic de Berga?

Titulars dels edificis abandonats

Level inversions 25 SL

- CARRER BOIXADER 7, B.1
- CARRER BOIXADER 7, 2.3
- CARRER BOIXADER 12 B
- CARRER BOIXADER 12 4
- CARRER BOIXADER 13 1
- CARRER BOIXADER 13 2
- CARRER BOIXADER 13 3
- CARRER BOIXADER 17 B
- CARRER BOIXADER 25 1
- CARRER BOIXADER 25 2
- CARRER BOIXADER 25 3

- CARRER BOIXADER 25 4
- CARRER CARDONA 7 SM
- CARRER CARDONA 7 B
- CARRER CARDONA 7 3
- CARRER HARMONIA 10 B2
- CARRER HARMONIA 10 1.1
- CARRER HARMONIA 10 1.2
- CARRER HARMONIA 10 2.2
- CARRER HARMONIA 1B B
- CARRER HARMONIA 1B 2
- CARRER HARMONIA 1B 3
- CARRER HARMONIA 1B

Reformes i solucions SL

- CARRER PIETAT 16 B
- CARRER VILADA 3 B
- CARRER HARMONIA 10 B1
- CARRER BUXADE 33 2.3
- CARRER BUXADE 59 B
- CARRER BUXADE 59 3
- CARRER BUXADE 13 B

Com ja s'ha comentat els veïns del casc antic hauran de pagar el quinze per cent de les obres que representa el pla de barris. Per denunciar aquesta situació alguns d'ells han optat per penjar cartells als balcons indicant el preu que els i pertocarà pagar.

▼ Dessalotjant una immobiliària. A sota: manifest de l'acció

A Manresa continua estant tot fatal

Ja fa uns dies de la setmana de lluita en defensa del territori i contra l'especulació, que va aglutinar accions autònomes i descentralitzades arreu de Catalunya, sota el lema "Està Tot Fatal... Passem a l'acció!". La proposta de les companyes que l'impulsaren va ser molt benvinguda, així hi ha qui s'ha pres la llibertat d'ampliar indefinidament el període d'acció. Aquest és el

cas de la ciutat de Manresa, on sembla ser que la motivació està a l'ordre del dia. Des de finals de maig han tingut lloc a la ciutat un seguit d'accions relacionades amb la lluita contra l'especulació i de denúncia de la constant agressió capitalista al medi i a les nostres vides. Són diverses les manifestacions de descontent que s'estan donant últimament.

Manresa, juny de 2007

Motivades

No al golf

El dimarts 5 de juny a la nit, el camp de golf situat vora la carretera entre Manresa i St. Vicenç va ser atacat per un grup de persones armades amb aixades i rasclets. Decidides a cavar un hort en una de les zones del camp, van destrossar la gespa per comprovar si d'aquell desastre ecològic encara se'n podria treure algun profit. Desgraciadament el mal ja estava fet i la terra no estava en condicions per poder donar fruit, així que van aprofitar per acabar de realitzar algunes destrosses més aprofitant la visita nocturna. Una pancarta clavada enmig de la gespa trinxada visualitzava un "No al camp de golf". Aquestes infraestructures esportives són una evidència de l'agressivitat medioambiental de les polítiques de gestió del territori. El capital privat destrossa l'entorn i genera un malbaratament d'aigua intolerable perquè la burgesia de la comarca pugui anar a donar copets a la piloteta entre coleguis d'èlit.

ORDRE DE DESALLOTJAMENT PREVENTIU

Jutjat popular de Manresa

Carrer dels oblidats sense núm.

Part demandant: Associació de víctimes del terrorisme immobiliari

Part demandada: Finques Born S.L., Fincas Corral, Don piso, Vilà Vila, Ajuntament de Manresa,...

Magistrat: el poble

A dia 5 de juny el jutjat popular de Manresa ha fallat a favor de la part demandant, després de valorar tots els antecedents, les proves i les declaracions realitzades durant la fase oral.

HECHOS

PRIMER Queda provada la participació de la part demandada en l'entramat mafiós amb finalitats terroristes, "COMARI" (construïm la Manresa dels rics)

SEGON En aquest grup "COMARI" també hi participen en major o menor grau de responsabilitat altres immobiliàries, constructores, promotors, bancs i l'ajuntament de Manresa, rebent, sempre que sigui necessari, el suport de la seva facció armada, els mossos d'esquadra.

TERCER els diversos delictes que se li poden imputar a ? i a la resta del grup són; especular amb la vivenda, la destrucció del territori, la construcció i venda de pisos diminuts, destrucció de parcs, places i del patrimoni històric de la ciutat, enriquiment il·lícit obligant a les persones a treballar tota la vida per a pagar els preus elevadíssims i per últim dur a terme pràctiques d'extorsió fent mobbing immobiliari.

SENTÈNCIA

Devant aquests fets avui a dia 5 de juny aquest tribunal otorga la raó a la part demandant i sentència que la immobiliària ? ha de ser desallotjada preventivament a espera de judici, ja que si es manté oberta pot continuar amb les seves activitats delictives en contra del poble de Manresa. L'execució de la sentència es realitzarà el dia 8 d juny a les 10 del matí.

Així ho ha volgut el poble i així serà. 5 de juny del 2007

Desallotjament popular d'una immobiliària

El dissabte 9 de juny una vintena de persones sota el nom de Víctimes del Terrorisme Immobiliari van desallotjar la immobiliària Born SL a la ciutat de Manresa. L'acció es va iniciar quan sis persones disfressades de jutges, secretaris judicials i policies van entregar una ordre de desallotjament a les dues persones que en aquell moment estaven treballant, una d'elles a més n'era la propietària. Després es va començar a treure part del mobiliari cap a fora el carrer. Seguidament es van enganxar cartells de denúncia als aparadors i es va procedir a precintar amb cinta adhesiva l'immoble. Durant l'acte es repartiren octavetes explicatives a la gent que passava pel carrer.

Amb aquesta acció simbòlica es pretén denunciar l'especulació i les polítiques urbanístiques que dictaminen el creixement urbà de la ciutat, així com visibilitzar la plaga immobiliària que condiciona i determina el mercat de l'habitatge i el sòl.

Continua a la pàgina següent

Ni habitatge ni futur

La jornada sobre el marc de l'activitat immobiliària 2007, celebrada el dia 19 de juny a Manresa (Bages) no va passar desapercebut malgrat la poca difusió pública de l'esdeveniment. Segons els organitzadors, l'Associació de Promotors i Constructores d'Edificis de Barcelona (APCE) i patrocinat per Caixa Manresa, la finalitat de la jornada era "analitzar els factors claus que regeixen el marc de l'activitat en el sector immobiliari per aquest exercici 2007 i posteriors". Algunes de les ponències més destacades van ser: el vicepresident de l'APCE, Lluís Marsà, el Director General de Caixa Manresa, Adolf Todó o la Secretaria General d'Habitatge de la Generalitat, Carme Trilla, entre altres.

Davant l'auditori de Caixa Manresa es van concentrar, durant tot el matí, una desena de persones denunciant, un cop més, "la reunió d'immobiliàries, constructores, entitats financeres i govern per estrènyer les relacions i delectar-se pensant en la futura partició del negoci urbanístic". Durant la protesta, es van repartir fulls informatius i es va penjar una pancarta, on es podia llegir "Amb els vostres negocis...ni habitatge ni futur", davant la porta de l'auditori. En la sortida de l'acte es van escridassar a les persones assistents i organitzadores criticant l'augment urbanístic i el negoci immobiliari. Seguidament les persones assistents a la jornada es van desplaçar cap al Restaurant Ateneu de les Piques on els esperava un pica-pica a la terrassa del mateix. Un grup de persones van entrar al recinte on van tirar "bombes fèrides" mentre propinaven algun crit de despreci cap a les assistents. La resta de la jornada va estar vigilada i controlada per una patrulla dels mossos d'esquadra que van fer presència davant la porta de l'auditori.

Aquestes són algunes de les accions que s'han dut a terme en la campanya (post) Està tot fatal. La sàtira i la diversió combinades amb la denúncia i l'acció directa són un bon còctel per continuar plantant cara a les responsables de la degradació ambiental, el vergonyós tripijoc de l'habitatge i la precarització i pèrdua de control de les nostres vides. I és que a Manresa, com a arreu... continua "ESTANT TOT FATAL"

Nova precarització en el sector de l'habitatge a la comarca del Bages

Manresa, juny de 2007**L'espurna**

Actualment ens trobem en una situació d'un augment desmesurat d'oferta d'habitatge. Aquest és un problema general que afecta a la totalitat del territori català, però si ens centrem en la comarca del Bages veiem que aquesta pateix una nova precarització: més pisos, més petits i més cars. Aquest és la conclusió extreta a partir de la jornada sobre el marc de l'activitat immobiliària 2007, celebrada el dia 19 de juny a Manresa (Bages). En aquesta, es van presentar les conclusions de l'estudi fet per l'Institut Apolda sota la direcció de l'APCE titulat "Oferta de nova construcció a la província de Barcelona - 1r trimestre 2007. Comarca del Bages". S'exposa l'oferta de 47 promocions que recullen un total de 418 habitatges en la comarca del Bages (Manresa, Navarclés, Navàs i Sallent). La superfície mitjana útil dels nous habitatges a la venda a nivell comarcal és de 74 m² amb un preu per m² útil de 3.590e de mitjana (mínim 2.382e i màxim 5.508e). Si aquestes mateixes dades les comparem amb les del primer trimestre de l'any passat, veiem que s'oferten

quasi el doble d'habitatges (la mostra del 2006 no contempla Navàs i Navarclés que aporten un conjunt de 237 habitatges a les promocions del 2007). El metre quadrat útil es rebaixa un 2,8% de mitjana (76,1 m² al 2006) i augmenta el preu del m² útil un 8,6% de mitjana (3.305e al 2006).

► **La superfície mitjana útil dels nous habitatges a la venda a nivell comarcal és de 74 m² amb un preu per m² útil de 3.590e de mitjana (mínim 2.382e i màxim 5.508e)**

La proporció d'habitatges que resten per vendre de les promocions analitzades és ara del 38,6%, superior al 21,2% de l'any 2006. Per tant s'ha creat un excés d'oferta que el mercat és incapaç d'absorbir. A més a més, es suma l'agreujant de les vivendes deshabitades.

Aquestes no són contemplades en la majoria d'estudis i són dades que continuament són omeses pels sectors públics i privats. En dades del 2001 (Institut d'Estadística de Catalunya) a la comarca del Bages hi

havia més de 13.600 habitatges familiars sense cap ús (un 18% dels habitatges totals). Una xifra escandalosament alta i que contrasta amb el volum d'habitatges nous que es posen en oferta any rere any. Segons l'informe del sector de l'habitatge del 2006 (Direcció General d'Habitatge), el total d'habitatges iniciats al Bages al 2006 va ser de 6.370, un 72% més que l'any anterior (3.697 habitatges iniciats al 2005). En el mateix informe trobem dins els índexs més alts de construcció de Catalunya (en proporció a la seva població) poblacions com Balsareny, Sant Vicenç de Castellet, Sallent, Navàs i Navarclés.

Un altre dels espais que ateny el tema de l'habitatge és l'accessibilitat. L'augment del preu de l'habitatge i del tipus d'interès hipotecari (si ens centrem amb l'EURIBOR a un any, la pujada respecte l'any passat ha estat d'un 7%. Actualment l'EURIBOR es situa al voltant del 4%), ha fet més infranquejable l'adquisició de l'habitatge, ja sigui de nova construcció com de segona mà. Actualment es destina al voltant d'un 70% dels ingressos mensuals a l'habitatge (proporció variable

segons la zona geogràfica). No suposa grans canvis l'Habitatge de Protecció Oficial, tal i com ens volen fer creure les administracions. Del total d'habitatges iniciats al Bages al 2006, tant sols el 3,7% eren de protecció oficial.

En suma, ens situem en una situació complexa i difícil, que sembla no tenir fre ni resposta eficaç. El negoci especulatiu que aporta el sector de l'habitatge enriqueix un mercat controlat per uns pocs i que juga amb un dret fonamental com és el de la vivenda. Una vivenda cada cop més inaccessible, la qual deixa un marge d'exclusió per a totes aquelles capes socials que tenen menys recursos econòmics. Davant la desigualtat social que se'ns presenta, qui pot jutjar l'apropiació dels habitatges en desús? Fins quant haurem d'aguantar la cobertura política que rep l'interès econòmic del mercat immobiliari? I el més important, a que es degut aquest conformisme social (tret de les mobilitzacions per un habitatge digne encapçalada majoritàriament pels joves) davant aquesta situació?

Neix "la Plataforma Prou Sal!" a Sallent

L'empresa Iberpotash, en plena connivència amb les institucions públiques, preten seguir ampliant el runam salí de Sallent, malmetent encara més l'entorn paisatgístic i ambiental. Sota el xantatge de l'acomiadament dels treballadors de la mina s'emparen

unes negligències a conveniència de l'empresa i d'esquenes al poble. Una nova plataforma s'oposa a l'esmentada ampliació i proposa solucions a un fals conflicte d'interessos que no pot amagar la irresponsabilitat empresarial i institucional.

Sallent, juny de 2007

Un de la plataforma

El passat 5 de Juny a la nit, un grup de persones duïen a terme una acció de protesta al runam salí del Cogulló al terme de Sallent. Una pancarta de 5 metres d'ample x 25 de llarg (125 metres quadrats en total), aparegué el matí següent penjada de l'enorme muntanya de residus salins que fa anys que creix i contamina el nostre territori. A la pancarta s'hi podia llegir: "PROU SAL!" i fou penjada per denunciar els efectes negatius d'aquesta escombrera sobre el medi, així com les irregularitats i negligències constants d'Iberpotash, l'empresa minera que l'està fent créixer.

Sembla que la pancarta no va ser gaire ben rebuda, ja que poc abans de les 11:30 h del mateix matí, dues persones s'a-

fanyaven a retirar-la de la vista, tot i la poca accessibilitat del lloc. Tot fa pensar que els dos individus actuaven sota ordres de l'empresa i a corre cuita, ja que no anaven assegurats amb cordes tot i la pronunciada pendent on aquesta es trobava. La pancarta es podia contemplar des de l'autovia de Manresa direcció Berga, així com des de diferents punts de la comarca. Tot i les seves dimensions, quedava encara diminuta al costat del desmesurat volum de la muntanya salada (més de 40 milions de tones).

La mateixa nit, es van penjar cartells per Sallent on es podia llegir "Prou Sal!", a més d'un text satíric sobre el problema, elaborat amb l'objectiu de treure el tema al carrer i que la gent parlés d'un problema que s'ha convertit en tabú al poble. El text incloïa paràgrafs com:

Continua a la pàgina següent

Manifest Prou sal!

Qui som?

Som un col·lectiu de persones de Sallent, no vinculades a cap partit polític, que fartes d'un crim ecològic comès durant dècades a la nostra vila, ens hem unit amb un objectiu final molt clar: acabar total i definitivament amb el desastre ecològic produït per l'abocament il·legal de runam sobre el nostre territori.

Què pretenem?

- L'aturada immediata dels abocaments de residus salins als runams de Sallent i Súria.- La retirada dels residus ja dipositats fins ara als runams de Sallent, Súria, Vilaforns i Cardona. Evitant així fer més greu el problema mediamiental que aquests provoquen sobre la nostra comarca.

Com volem aconseguir-ho?

- Evitant que s'aprovi el Pla d'Ampliació del runam, que espera la firma urgent de l'Ajuntament.
- Conscienciant a la gent del problema i difonent concretament com ens afecta.
- Obrint el tema al poble i propiciant un debat que es correspongui amb la gravetat de la situació.

- Creant espais de discussió entre els diferents agents implicats.

- Duent a terme mesures de pressió i accions per tal d'exigir solucions immediates.

Què pots fer tu?

- Pots contactar amb la Plataforma Prou Sal! Adherir-hi, donar el teu suport o comentar el que vulguis a l'adreça prousal@hotmail.com

- Pots parlar amb els veïns sobre com ens afecta i treure el tema al carrer, fent que estigui a l'ordre del dia.

- Pots informar-te i difondre com ens afecta el runam als sallentins i sallentines.

- Pots participar o col·laborar amb la Plataforma en les diferents activitats que realitzarà properament.

I si no ho fas tu, qui ho farà?

Després de més de 30 anys sense pràcticament cap resposta ni oposició per part de la gent, ja és hora d'alçar la nostra veu!

Perquè és vergonyós i estem farts que:

- Els interessos econòmics dels dirigents de la mina (abans

Potasas del Llobregat, ara Iberpotash), passin per sobre dels drets més bàsics de la gent.

- Destruïen l'entorn natural i salinitzin aqüífers, fonts i el riu Llobregat amb total impunitat.

- Arribi el tren a Sallent per endur-se residus salins i no per a les persones, quan el transport públic mai havia estat tan car i escàs.

- Aboquin 8.000 tones de residus salins cada dia sobre sol forestal (1,4 milions de tones anuals) i no paguin ni llicència d'abocador. Actualment hi ha dipositats uns 20 milions de metres cúbics, més de 40 milions de tones!

- S'hagi fomentat una por al poble que ens ha portat a que el runam i la mina siguin temes tabú, dels que no es parla encara que ens afectin tan directament a diari.

- Facin xantatge amb els treballadors, utilitzant-los d'hostatges, duent a terme acomiadaments exemplars i amenaçant amb el tancament de l'empresa. Justificant i tapant així les seves irregularitats en matèria de seguretat i salut i mediamientals.

- Des de l'any 2.000 hi ha hagut un accident mortal anual i nombrosos accidents greus deguts a les pèssimes mesures de seguretat de l'empresa. Així es preocupen pels seus treballadors?

- Hagin ignorat les diverses mesures existents que podrien prendre per reduir els efectes negatius al medi. Igual que en la seguretat dels treballadors, les han sacrificat per augmentar la producció i reduir costos. I ens preguntem:

- ¿No ha augmentat el cost en aigua embotellada, pagada de les butxaques dels sallentins, tots els anys en que no era potable l'aigua de l'aixeta?

- ¿No s'ha pagat amb diner públic la potabilitzadora de Sallent, així com les dessalinitzadores en diversos municipis riu avall?

- ¿Qui pot pagar el cost de l'impacte visual i la salinització de les fonts i el riu Llobregat?

Sabies que...?

El 2003, el Fiscal de Medi Ambient del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, després d'un estudi, va establir com a mesura cautelar la paralització d'abocaments salins al

runam. La muntanya, el "mont salat", segueix creixent.

I com que no en tenim prou amb aquesta muntanya, Iberpotash ens presenta recentment un cínic "Pla de Restauració", recuperat d'un anterior Pla de Potasas del Llobregat, on es preveu una duplicació de la superfície del runam.

Però aquest cinisme es queda curt quan el conseller de medi ambient Francesc Baltasar, "d'esquerres i ecologista de debò", està fent mans i mànigues perquè s'aprovi el Pla. Què fa el conseller de Medi Ambient demanant la destrucció d'un espai natural?.

Els veïns i veïnes de Sallent hem de perdre la por, deixar d'amagar-nos i alçar la nostra veu de forma ben forta i ben clara per tal d'exigir solucions reals a aquest greu problema que ens afecta a tots i a totes. Podríem seguir incansablement, i qui sap si ho farem, però de moment, sense cap finalitat partidista i farts de tants anys d'apatia i agressions al territori, diem: PROU SAL!

“Abans Potasas del Llobregat i actualment Iberpotash, mentre els dirigents s'omplien les butxaques, han aportat feina, acomiadaments, condicions precàries i greus accidents laborals als treballadors. Ara, això sí, sal a dojo per donar i per vendre a tot el món. De moment, per si de cas, la tenen “sal-va-guardada” en un meravellós i fantàstic dipòsit dissenyat estèticament en forma de “muntanya blanca”, també anomenat “mont salat” (o el desert més elevat de la Catalunya central).”

“Així, després de milions d'anys d'opressió i segrest sota els estrats de la comarca, finalment, la mina ha alliberat i tret a la llum pública l'anomenat “or rosat”. A més d'obsequiar-nos amb el constant creixement i la proposta d'ampliació d'aquesta magnífica mostra de la riquesa mineral de la comarca.”

Si bé l'acció simbòlica de la pancarta va passar pràcticament desaparebuda al poble per la rapidesa amb que la varen treure, els cartells sí que van produir més reaccions entre la gent. Tot i que hi van haver opinions molt variades d'aquests, va servir com a mínim per a trencar el gel i com a tret de sortida per un nou col·lectiu: la Plataforma Prou Sal! El diumenge següent, dia 10 de Juny, i en el marc de la festa de les enramades de Sallent, la Plataforma va fer la seva primera obertura al poble. En una plaça cèntrica del poble a les 12 del migdia, es van repartir petites bosses amb sal de la muntanya i un fulletó informatiu a la gent que passava. L'acte, va servir per recollir mostres de recolzament (unes 150 persones) i noves adhesions a la Plataforma per començar així a treballar en el tema.

Recentment, des de la Plataforma hem elaborat un manifest on exposem les nostres intencions, postura i les línies generals a seguir a l'hora de dur a terme els nostres propòsits. Us animem a llegir-lo i difondre'l. Unim forces per acabar amb el problema d'una vegada! Diguem Prou Sal! Per a qualsevol comentari us podeu adreçar al nostre mail:

prousal@hotmail.com

Videovigilància a Berga

Berga, juny de 2007

Lady ludd

L'Ajuntament de Berga, a través de la Policia Local ha posat en funcionament varies càmeres que controlen el pas de les persones pel Carrer Ciutat i la plaça Dr.Saló. Es tracta de l'artèria comercial i peatonal més important de la ciutat i es veu que això justifica com cap altre el control del seu ús.

► ***l'extensió i perfeccionament d'aquestes pràctiques de control sobre les persones poden generar en els nostres usos i costums un control preocupant, que en determinades mans pot ser molt perillós***

La por i la inseguretat són, sovint, els arguments per legitimar unes pràctiques que qüestionen la intimitat i la llibertat de les persones a l'espai públic, de la mateixa manera que l'incivisme pot justificar tota una ordenança repressiva i classista. Sembla ser que hi ha unes normes que regulen l'ús d'aquestes gravacions, d'entre elles l'advertència als vianants mitjançant la presència de cartells informatius, no sabem si amb objectius garantistes o

▼ El gran germà et vigila

preventius, però en tot cas, i com passa amb l'ordenança de civisme, no genera gaire confiança l'arbitrarietat i intenció final amb que s'aplicaran aquests poders desde la policia local, doncs ja ens ha donat prou mostres de superbia i repressió ideològica, i penso ara en el control que es pot exercir sobre accions habituals com el fet d'encartellar informació o propaganda política o cultural, per exemple. Però a llarg termini, l'extensió i per-

feccionament d'aquestes pràctiques de control sobre les persones poden generar en els nostres usos i costums un control preocupant, que en determinades mans pot ser molt perillós, també per als comerciants o vianants d'aquests carrers que han reclamat les càmeres i que potser pensen que no tenen res a amagar.

Per fer-nos una idea de les estratègies de control i fins a on poden arribar les tecnolo-

gies de control aquesta publicació ja ha recollit les interessants aportacions del “Grup de tecnologies de la vigilància”, i tot plegat no va de broma, així que hauriem de deixar d'alimentar al “Gran Germà” abans no sigui massa tard i tallar d'arrel aquestes pràctiques, tot preguntant-nos un cop més i encara a temps: Qui vigila el vigilant?

Ramon Camps va prohibir el concert d'Hormigón Armado

Berga, juny de 2007

www.berguedallibertari.org

El concert de presentació del primer disc del grup berguedà Hormigón Armado va ser prohibit per l'ajuntament de Berga.

Aquest concert com el CD que pretenia presentar era organitzat pel mateix grup i pel Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i l'Ateneu Anarquista Columna Terra i Llibertat.

Davant la impossibilitat de fer actes de manera legal que aquestes dues entitats tenen des de fa temps a Berga, es va optar per presentar el disc en el

▼ Concert d'Hormigón Armado pro “Pèsol Negre

marc del concert de Patum, ja que l'Ajuntament no es va atrevir a prohibir aquest esdeveniment. En el mateix concert també van presentar el seu nou treball el grup berguedà The Ajos Porros Band.

Algunes entitats, associacions o partits polítics de Berga poden organitzar concerts, sense traves i fins i tot amb la col·laboració del consistori, d'altres no. Això és un fet. A partir d'aquí que cadascú tregui les conclusions que vulgui, que el cap no està només per dur cresta (que també). Salut i que la lluita al carrer no s'aturi!

Neix una nova contraescola a Manresa

Manresa, juny de 2007

Mata teachers

Ara fa 8 mesos es va iniciar a Manresa una experiència didàctica autogestionada. En el transcurs d'aquests mesos s'han arribat a formar tres grups de debat i hi han participat una vintena de persones les quals han intercanviat opinions, coneixements i reflexions sobre temes diversos.

Ara farà uns 8 mesos sorgí la iniciativa per part d'un grup de gent d'obrir un espai pel debat i d'aprenentatge col·lectiu a la ciutat de Manresa. La proposta va agradar i motivà a varia gent que, després d'uns primers mesos de preparació i assemblees, vam iniciar el curs de la contraescola amb dos grups de vuit persones cadascun. Vam decidir materialitzar-ho amb sessions de dues hores, un cop per setmana, i degut a la diversa disponibilitat horària de les participants van fixar-se en dos dies i hores diferents. Un cop finalitzat el primer semestre hi va haver la incorporació de més persones, donant pas a la creació d'un tercer grup.

Un dels motius principals del naixement d'aquesta iniciativa va ser la necessitat de debatre, compartir i aprofundir conjuntament temes que ens interessaven a totes i que ens adonàvem que ni en els nostres col·lectius ni en cap altre espai del nostre dia a dia s'estàvem donant. També creiem necessària l'autogestió col·lectiva del nostre aprenentatge fora de les institucions que monopolitzen i uniformitzen la producció i difusió de coneixements.

Totes les que hem participat d'aquest projecte teníem molt clar que volíem evitar reproduir el model d'ensenyament tradicional que hem mamat des de la nostra infància. No volíem caure en classes magistrals i poder trencar així el binomi professor-alumna, en què és el professor que ensenya als alumnes des d'una posició d'autoritat i veritat inqüestionable. Ens vam proposar posar en pràctica dinàmiques de debat i recursos d'estudi variats que s'adaptessin als temes segons les seves característiques. La metodologia que hem anat seguint en aquest primers dos semestres, elaborada entre totes en les assemblees prèvies, consisteix primerament en la tria dels temes que es debatran en cada grup, diferenciant entre temes curts (d'una o dues classes) específics de cada grup i temes llargs (de tres o quatre classes) que seran comuns a tots els grups. Un cop seleccionats els temes, ens repartim la preparació i elaboració dels continguts, de mane-

ra que totes participem d'aquest procés previ. La preparació de les sessions consisteix en recopilar i seleccionar material ja siguin textos, documentals, pel·lícules o allò que es cregui convenient junt amb un a proposta de guió per facilitar el debat. Procurem fer arribar tota la documentació dues setmanes abans per tal de tenir un marge de temps suficient perquè totes les persones del grup se'l puguin treballar. A part del material facilitat pel grup que s'encarrega de la sessió, tota companya pot col·laborar aportant altres fonts de consulta. Per tal que les reflexions i conclusions extretes dels debats no es perdin en l'oblit i alhora puguin ser consultades per terceres persones interessades o per les pròpies en un futur, procurem realitzar un resum dels encontres on quedin plasmatades les idees, contradiccions, divergències i conclusions que n'hagin sorgit. Juntament amb les conclusions es vol també agrupar tot el material didàctic utilitzat per

tal de crear un arxiu de consulta.

Pel que fa a les temàtiques tractades, podem dir que han estat d'allò més variat, en funció sempre de les preferències col·lectives: violència i política (violència d'estat-violència revolucionària, grups armats, violència espontània), les mobilitzacions contra la guerra a l'Iraq, gènere i autoritarisme, gestió de la salut, cultura i gestió de l'oci, control social, estat actual de les ideologies, mitjans de comunicació, contrainformació i propaganda, poder, educació popular, energia i gestió del territori, economia, extremadreta, antipsiquiatria, teoria queer, entre altres.

El canal de comunicació entre grups, exceptuant les assemblees, ha estat generalment internet. Eina que també hem emprat sovint per la distribució del material didàctic previ als debats.

Abans d'iniciar el nou curs hem decidit reunir-nos els tres grups per analitzar el funcionament fins ara i modificar les dinàmiques que no ens han acabat de convèncer. Un dels objectius que creiem que no hem assolit i que tenim ganes de continuar experimentant és el de trobar diferents dinàmiques adaptables segons el tema a tractar.

L'experiència ha estat molt interessant i totes tenim ganes de donar continuïtat i mantenir aquest espai de creixement, intercanvi i autocrítica, ja que considerem igual d'important la lluita al carrer contra el sistema com la lluita contra tot allò que del sistema tenim interioritzat.

El senyor Vivó ens ha deixat

Berga, juny de 2007

Pep i Tu

Durant aquest mes d'abril el "senyor Vivó" tal i com el coneixíem molts va decidir plegar i ens ha deixat. Respectem aquesta teva darrera decisió i et recordarem sempre, com a un company més que vas ser. Un enamorat de la cultura i de les llengües, va estudiar, aprendre i ensenyar a tothom fins al final. Habitual a l'Ateneu Llibertari del Berguedà i al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, va col·laborar també amb el pèsol negre. Què la terra et sigui lleu company i fins aviat!

Mor Eduard Pons i Prades

Berga, juny de 2007

Pep i Tu

Guerriller, historiador, sindicalista i anarquista. De la CNT i del Partit Sindicalista. Pioner en l'estudi de les guerrilles que van lluitar contra Franco, autor de nombrosos llibres sobre aquest tema, junt amb el també desaparegut Antonio Téllez, ha estat sens dubte un dels autors més rigorosos de la guerrilla antifranquista. Amic de Josep Ester i de Marcel·lí Massana, company de la Marxa-Homenatge als Maquis i del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va venir a Berga en el marc de la marxa l'estiu del 1999 i vam mantenir sempre el contacte. Una forta abraçada a la seva companya, tot el nostre reconeixement amic i que la terra et sigui lleu company! Visca l'anarquia!

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS
DIVERSES
SALLENT

C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724

CGT

ALIMENTACIÓ NATURAL 08670 NAVÀS
HERBORISERIA Tel. 93 839 00 04

Bar la Plaça
Plaça Major, 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89

gosul@hotmail.com

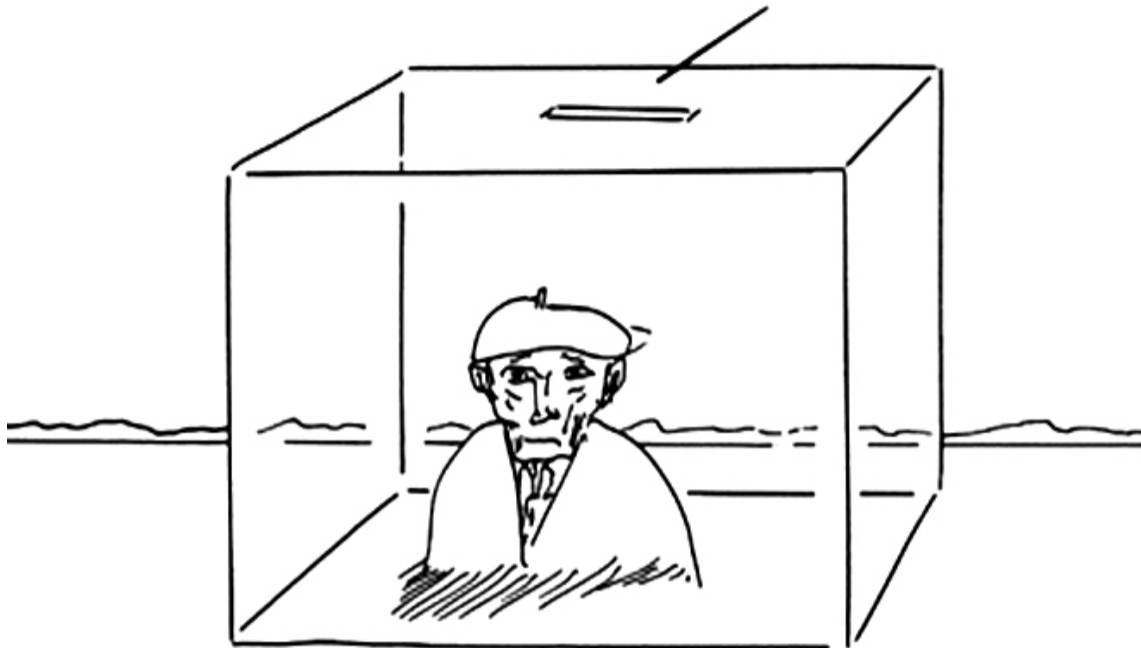
H
L
D
N
E
S
T
C
A
U
R
I
B
R
E
S
T
I
C
O
N
S
I
R
T
A
P
O
R
T
I
S
I
O
U
K
A
L
I
M
U

Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

Jo passo

- SIEMPRE PIERDO.

La democràcia liberal representativa ha tornat a celebrar la seva pantomima. Els partits polítics de sempre, amb les mateixes polítiques de sempre han presentat els mateixos il·luminats de sempre. I per més Inri han guanyat com sempre. No és d'estranyar que davant d'aquest escenari l'abstenció

hagi batut rècords històrics. Els pocs que han anat a votar ho han fet en blanc o bé per algun partit novedós o estrafolari. Realment seria tant difícil poder-nos governar a nosaltres mateixos i lliurar-nos d'aquesta gentussa?

Berga, juny de 2007

Pantera negra

La campanya

Els mateixos que ens avisen dels perills de saltar-nos la "operación bikini" i de lo bé que ens ho passarem si anem a veure la darrera pel·lícula del Spiderman, s'entesten ara a fer-nos creure que si fiquem una papereta dins d'una urna podrem canviar el món per un de molt millor. I no us penseu que s'hi posen per poc: t'envien propaganda a casa, pengen pancartes als carrers, col·loquen anuncis i notícies als mitjans de comunicació (que per alguna cosa són seus) i fan grandiloqüents mítings amb entrepans pels iaies i petons pels nens tot prometenent impossibles i insultant a la competència, tot per rapinyar algun vot. Potser es pensen que la gent els vota per un entrepà? O sí?

El programa

Pels que no es deixen ensarronar a la primera, queda el programa electoral. Aquest programa hauria de ser el paradigma de la gestió política, que marqués una línia d'actuació clara. Un contracte entre el futur administrador i els futurs adminis-

trats on s'estableixi sense ambigüitats ni opacitats la forma en que un grup d'individus governarà als altres. Lluny d'això, un cop ben assentats a la poltrona el programa passa a acumular pols en algun armari o a ser abandonat en el revister dels lavabos per fer més entretinguda l'estada al wc. No els és difícil fer aquesta transició ja que el programa electoral de qualsevol partit polític està ple de mitges veritats, entelèquies, fal·làcies, promeses que no tenen la intenció de complir, promeses impossibles de complir ni que volguessin i paraules boniques que no venen a dir res però que sonen bé.

Els candidats

Molta gent, sobretot en les municipals, no vota per un programa o un posicionament polític concret, sinó que vota per la persona que es presenta, que se suposa elegida entre els més capacitats. Us proposo un joc. Recordeu per un moment l'època en que anàveu a l'escola o a l'institut. Feu una llista dels 10 més ineptes i indesitjables que us hi veu trobar. Veureu com pel cap baix un parell de la llista són regidors o alcaldes o ho seran en un futur pròxim. És la fórmula Bush ("el més ruc president") i no falla mai. Només cal que mireu detalladament les fotos dels can-

didats d'aquestes municipals penjades als fanals, fixeuvos-hi bé. Amb la mà al cor, creieu de debò que aquesta gent ha de decidir per nosaltres els pròxims quatre anys?

L'oclocràcia

L'historiador grec Polibi creia que la democràcia acabaria degenerant i es convertiria en una oclocràcia. La gent no votaria pel programa electoral més adient al bé comú o pel candidat millor instruït sinó que es deixarien entabanar per polítiques demagües, sentiments irracionals, fanatismes religiosos, etc. ... Per simple apatia o ignorància acabarien votant al candidat més populista, més estrafolari o que expliqués millor els acudits. No sembla que estiguem massa lluny del que deia Polibi i el dia menys pensat acabarem amb algú disfressat d'Elvis Presley de president de la Generalitat. Està clar que pitjor no ho faria.

Nous partits

En una etapa de crisi on la gent està cansada del mateixos de sempre, apareixen nous partits polítics oportunistes que fent polítiques demagües intenten aprofitar el descontentament general per esgarrapar vots. Dels nous, la CUP és qui se n'ha sabut aprofitar millor apropiant-se descaradament del treball fet per molts col·lectius llibertaris i independentistes durant anys amb fins electoralistes. Ara resulta que la millor forma d'aconseguir la independència dels Països Catalans és votant a la CUP a les eleccions del meu poble que té 500 habitants. El pitjor de tot és que hi ha gent que s'ho creu. Molt més preocupant és el cas de PxC que amb un discurs antiimmigració, racista i feixista ha tret notables resultats a ciutats importants com Vic, Manresa o El Vendrell. Amb aquesta tonteria va començar un tal Hitler a Alemanya i mireu on va acabar.

Ara es veu que la llei de partits que permet il·legalitzar ANB (Batasuna) no té cap problema en permetre que els hereus de Franco puguin participar lliurement a unes eleccions. Veieu com sempre es pot anar a pitjor.

Els pactes

Un cop dipositat el vot a la urna perdem tot el control sobre ell i els polítics que l'han rebut es veuen amb la capacitat de fer-ne el que més els plaugui, coneixeu algun polític que per arribar al poder no es vengui els ideals comptant que n'hagin tingut mai? Quanta gent vota a un candidat no perquè li agradi, sinó perquè no surti elegit el seu oponent? I llavors pacten entre ells, sense el nostre consentiment. Penseu en el mega pacte que ha planejat sobre Sallent: PSC, ERC, IC-V i CUP. Esgarrifa, oi? I el CIU + CUP a Sant Celoni?

Abstencionisme

I després d'això algú s'estranya que la gent no vagi a votar? Com diu el refranyer: "Si t'enganyen un cop és culpa de l'estafador, però si t'enganyen per segon cop és culpa teva, per ruc". Per fortuna cada cop ens enganyen a menys. Entre els que no votem i els que ho fan en blanc o nul, som majoria aclaparadora a totes les ciutats. Si volen oprimir-nos, censurar-nos, reprimir-nos, castrar-nos, limitar-nos, empobrir-nos, multar-nos, bandejar-nos i fastiguejar-nos almenys que no comptin amb el nostre consentiment (vot). Només votaré el dia que s'estableixi el vot negatiu que em permeti restar un vot a un candidat. Creieu que algun candidat quedaria en positiu?

Democràcia

Un savi amic meu deia que políticament només som lliures un dia cada 4 anys i ho som per triar l'amo que ens manarà els 1.460 dies restants. Afortunadament, cada cop més la gent es dona compte de la inutilitat del vot en aquest sistema que usurpant el nom de democràcia no és res més que una oligarquia electiva on podem triar quin dels cacics habituals preferim. I pensar que els grecs ja tenien una democràcia directa fa 2.500 anys. Però es veu que nosaltres no podem, segons diu la visió il·lustrada no seriem capaços de governar-nos a nosaltres mateixos i només aconseguiríem viure rodejats de violència, guerres, pobresa, maltractaments, fanatisme, racisme, ignorància i corrupció. Sort que els tenim a ells i ens ho eviten. Democràcia directa, ja!

"El nostre lloc, el carrer"

"El nostre lloc, el carrer. La nostra campanya amb silicona". Sota aquest nom va ser reivindicada una acció simbòlica contra la farsa electoral.

Reproduïm el text íntegre que va ser publicada a Indymedia Barcelona:

El nostre lloc, el carrer La nostra campanya, amb silicona

El festival del cinisme electoral arrenca de nou. Aquest cop la pugna és per la poltrona consistorial. Tant si val, la gran democràcia de la burocràcia busca cabdills. Paguen bé, però res és gratis. L'empatx d'arbitrarietats, civismes i abusos de poder acumulats per l'encara alcalde R. Camps i el seu partit passen factura.

Farcits d'odi i contrapoder teixim respostes al show de la misèria amb què ens castiguen dia a dia. Però la nostra força no entén d'urnes, sinó és per reventar-les.

La matinada de dilluns, la seu del partit que governa l'Ajuntament de Berga ha despertat segellada amb silicona, la seva façana ha estat redecorada amb criteris poc estètics.

Qui sembla l'odi, recull la ràbia!!

Extret de www.berguedallibertari.org

Carta a la plataforma sobre el disc "Branques" de l'Isanta

Berga, maig de 2007

Amparo

Sóc conscient que és molt tard per queixar-me i mostrar la meva angoixa i disgust de cara al disc "Branques" dedicat a l'Isanta, però ara que realment he vist la gran quantitat de grups que hi han intervingut, que no tenen ni la més remota relació amb ell, ha estat quan el dolor que tinc per la injustícia que he rebut per part vostra se m'ha accentuat i m'ha provocat haver-la de mostrar, perquè veig que les coses dolentes no s'acostumen a dir i les disculpes no s'expressen sinó que s'amaguen, és el que es diu orgull.

El cert és que ja fa més d'un any (potser any i mig) que es parla del disc, i jo me'n vaig adonar pel diari Regió 7 quan les inscripcions ja estaven tancades (feia exactament 5 dies que s'havien tancat). Així doncs, vaig parlar amb una persona de la vostra Associació - el nom de la qual no esmentaré perquè no tinc res en contra seu, i no vull tenir mal rotllos amb ningú, tothom fa el que pot, i més quan la càrrega d'un projecte recau gairebé tota sobre la mateixa persona.

Vaig parlar amb aquesta persona, d'ara en endavant "mediadora", perquè jo toco el piano, i durant aquells dies d'angoixa, impotència, tristesa i fúria, vaig compondre una cançó pel Pep, bueno, bàsicament en sentiment meu per l'Anna i el Jordi, que eren les persones que, durant aquells dies - i encara ara - més em preocupaven. La vaig fer de tot cor i era només una cançó de piano, per la qual cosa gravar havia de ser un

moment, no s'havia de mesclar res de res i la tenia ben apresada, era meva, jo la sentia, jo la tocava.

Deixant-nos de sentiments, el mediador em va dir, després de parlar-ho en una reunió amb vosaltres, la "Plataforma", que encara que estiguessin tancades les inscripcions hi podria tocar, que no hi havia cap problema pel fet de ser jo sola i pel fet de ser una peça tocada tan sols amb piano (no amb guitarres elèctriques...). Realment em va fer veure que el que importava era el sentiment i el fet de poder-se expressar de cara a tots els fets.

Estava molt il·lusionada, i cada vegada, quan la tocava, la sentia més meva i tenia més ganes de compartir-la amb les persones que es sentien com jo, i sobretot dedicar-la a l'Anna i al Jordi.

Van anar passant els dies, i les setmanes. Jo trucava al mediador i em deia que ja m'avisarien per gravar. Li recordava jo, els meus companys, amics ... fins que al final trucava i ningú m'agafava el telèfon.

Un dia vam anar amb els Manolito's a veure què tal havia quedat la seva gravació, i jo els hi vaig dir que a mi encara no m'havien dit res, i ells em van comentar, textualment, que "en principi, eren els últims en gravar, que vaja, ja anaven tard i els de la "Plataforma" els havien anat a darrere molt temps perquè ja tardaven a gravar" - com es van preocupar perquè ells poguessin tocar: els van esperar, empaitar, ... (el que passa amb les persones mediàtiques, vaja).

No tinc res en contra d'ells, simplement és l'exemple que conec, i que entenc; perquè realment ells tenien una relació propera amb el Pep. A més, són amics meus, els estimo i són unes grans persones que no tenen res a veure amb el que expresso en aquest escrit, ells ho saben clarament.

Només dic això perquè després d'intentar localitzar el mediador, una i una altra vegada, i no poder, aquest es va posar en contacte amb el meu company (no amb mi), comentant que ja estava tot tancat i no hi havia temps per gravar, que ho sentia molt (no hi havia 10 minuts per gravar-me, quan el piano el posava jo i era jo sola). Però si que ha pogut passar 1 any des de que em van comentar que ja no hi havia temps !;!

Vaig pensar... d'acord, s'han oblidat de mi. Bueno, és igual tu, que hi toquin, en el disc, els que encara hi tenen més proximitat que jo, és just.

Quan em vaig cagar amb tot és quan vaig veure que hi havia 33 grups, la meitat d'ells no tenen ni relació amb l'Isanta sinó que l'únic que volen és promocionar-se, i l'altra majoria són grups mediàtics la funció dels quals és augmentar les vendes (ja està bé, per la part social del disc, estic d'acord i m'alegro).

El que em dol és que persones, com per exemple jo, que en el seu moment vam desfegar el "pupurri" de sentiments en alguna peça musical, és a dir, expressant-nos de la nostra manera, no la puguem deixar en record a una persona que tan admiràvem i a les persones que l'estimaven.

Embrancat!
Concert
presentació del cd d'homenatge a
Josep Mª Isanta
amb...
Gossos
i
Grups Berguedans
27 d'Abril a partir
de les 19h a...
l'ateneu d'Avià!
Entrada: 10€
Servei de bus gratuït a partir de les 19h des de l'Alsina Graells
Organitza: plataforma per a la convivència al Berguedà

Tal com diu el meu millor amic, "No et preocupis, no et sàpiga greu per tu, t'ha de saber greu pel Pep". I jo li responc que, de fet, pel Pep tampoc, perquè estic segura, ja que ho noto als meus pèls quan se'm posen de punta, que l'Isanta escolta al meu costat la cançó cada vegada que la toco.

La llàstima és per l'Anna i el Jordi, que no la podran sentir.

Total, us he fet aquest rotllo perquè m'havia de desfegar de tot aquest malentès, mala comunicació, ... digueu-li com vulgueu.

Per vosaltres, com que jo sóc una persona anònima, no em coneixeu, no sóc ningú, no mediàtica, ... us importarà una merda aquests sentiments que tinc, i fins i tot em tractareu de persona boja i anada de la bola, però suposo i espero que els que sí em coneixen de veritat (els que realment m'importen) puguin saber el que ha passat aquí, i puguin veure que realment estic dolguda, perquè aquesta manera d'expressar-me i rebotar-me no és normal en mi si no estic ferida.

En definitiva, en el disc de Branques hi falta una petita branqueta.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SORGA
PINTORS

Pedro & Kiko
665 97 91 03 - 699 97 37 32
Tot tipus de pintura
decorativa interior i exterior

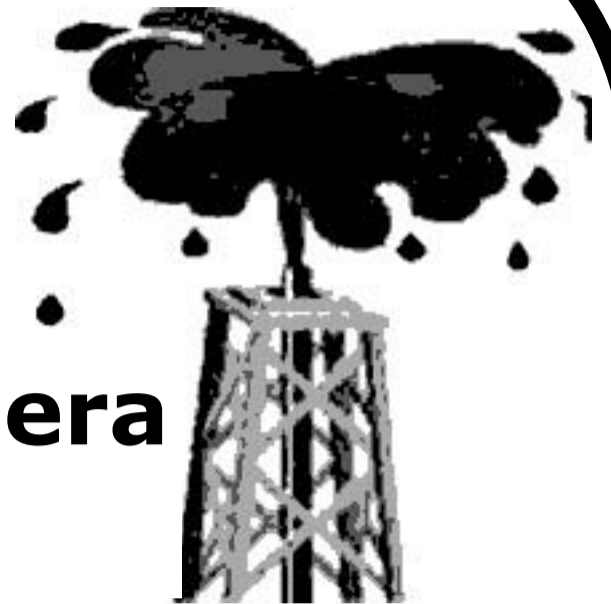
Cannatura
GROW SHOP
Articles pel cultiu.
Interior i exterior.
Llavors, cactus.
Llibres, revistes, manuals.
Parafernà.
Roba i cosmètics de cànem.
www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 maurella. tel. 938.751.861
e-mail: dccannat@miemail.com

BAR DEL MERCAT
c./ Mossèn Fach, 11
(Mercat Municipal) Berga
Tel. 938221334
-Tapas variades, esmorzars, entrepans
freds i calents, saccs naturals i gran
assortit de tes aromàtics-

LA GRANJA
plaça maragall, 7

PETROLI

Una letal addicció petrolera arrossega el planeta

Malgrat la demostrada responsabilitat de les companyies petroleres en el canvi climàtic, aquestes segueixen augmentant, l'extracció de petroli i els seus beneficis.

En una religiosa cerca de guanys a curt termini per atreure accionistes i evitar el desplom bursàtil, les petroleres segueixen expandint tentacles allà on poden trobar petroli o consumidors.

Marc Gavalda
(Campanya Repsol Mata)
<http://repsolmata.info>

Atrapats a l'addicció petrolera

El petroli és la llenya d'un capitalisme global, basat en el transport de mercaderies de qualsevol punt del planeta als centres de consum. A part, és el combustible més versàtil per la producció d'energia ja sigui calorífica com elèctrica. Els plàstics, polímers i asfalts formen part de la nostra "segona pell" d'una societat submergida a la tecnosfera industrialitzada. I la cultura és modificada, a través dels vectors publicitaris, per dirigir els desitjos de la població a uns valors utilitaris per la indústria vinculada al petroli, per exemple els cotxes.

Aquesta adicció a la droga dura petrolera, fa que les persones transfereixin conscientment el seu temps (hores de treball) o el seu benestar (salut, qualitat ambiental) als grans consorcis energètics o als bancs que formen part de la trama petrolera.

Com que són cada cop més difosos els límits entre els poders econòmics i polítics, podem entendre perquè els països segueixen imposant una infraestructura de transport i un model energètic funcional a l'indústria petrolera. Els pobles i ciutats són convertits en grans vies de transport rodant, aïllant i allunyant a la població de l'entorn més proper.

Es tanca així el cicle de la trampa oleoginosa: la població necessita un cotxe per anar a treballar; treballar per mantenir el cotxe (assegurança, reparacions i combustible inclosos); comprar aliments indus-

trials portats d'un altre continent i cobrir l'assegurança perquè els metges que ens mediquin per allargar una vida insuportable en un planeta contaminat. Anualment, la recepta dona els seus resultats: els bancs i petroleres segueixen guanyant un 20% més que l'any anterior.

El poder corporatiu

La consolidació de les transnacionals petroleres és un fenomen nascut de la privatització d'empreses públiques o de la subvenció estatal. Per exemple Repsol-YPF és el resultat d'una subasta a plaços d'una companyia pública que va ser capitalitzada a la Borsa per atreure diner fresc dels bancs i inversors privats. L'entrada del capital bursàtil li va donar el múscul per invertir a ultramar i convertir-se en una multinacional de primer ordre. Després, aprofitant escenaris de corrupció explícita, i utilitzant els cossos diplomàtics estatals, ha conseguit suculents contractes i la compra d'empreses estatals d'altres països, desprotegint a llurs poblacions dels embats

de l'especulació bursàtil. Ara, Repsol explota el petroli i gas argentí o bolivià, per vendre'l a les poblacions d'aquests països a preus internacionals. El saqueig, en aquest cas, no és de petroli sinó dels sous de milions de persones que, atrapats també a la petrodependència, paguen uns combustibles a mercè de la voracitat de l'accionista de Madrid o Nova York.

L'enorme poder econòmic que gaudeixen els consorcis petrolers, sobretot als països on saquegen les reserves on la desigualtat és més gran, garanteix que puguin operar amb impunitat legal. En alguns casos, la garantia d'operació es manté sobre escenaris bèlics o dictatorials (com a Nigèria, Guinea Equatorial o Argèlia). En altres casos, les corporacions manipulen governs i ministres per obtenir llicències d'operació en territoris indígenes o reserves naturals. En tots els casos, els delictes ambientals i socials, són passats per alt en defensa de les regalies que obtenen els països de les companyies petroleres.

Impunitat petrolera

La impunitat petrolera es manifesta en una llibertat d'acció que permet abaratar costos de producció usant tecnologia obsoleta, minimitzant costos de manteniment, incumplint lleis ambientals. Els mitjans de comunicació locals, són comprats a base de publicitat, fent que els repetits accidents mortals siguin sepultats sota pàgines o minuts de propaganda. La impunitat petrolera, abarateix el cost de la vida i del petroli, sent la mort un dels aditius de la benzina que omplim als nostres motors.

Perquè més enllà dels poders polítics i econòmics, la societat ha acceptat, fins ara, l'externalització dels costos del petroli en un càlcul de molt poca panoràmica: "que la benzina surti barata, no importa quin preu pagui el planeta o les allunyades (i desconegudes) poblacions afectades". Però immersos ja en un canvi climàtic irreversible que transformarà en pocs anys les condicions de vida del planeta, ja és hora de tallar aquesta letal dinàmica d'impunitat corporativa. Si les transnacionals funcionen d'escuts legals per protegir als responsables dels seus crims, la societat haurà d'apuntar la criminalitat dels directius que mouen la megamàquina energètica.

Personatges com Antoni Brufau, Alfonso Cortina o Martín Villa hauràn de ser jutjats per crims contra la humanitat.

Trencar la petrodependència

L'emergència climàtica ens obliga a tots els habitants del planeta, a replantejar-se els models de producció i consum energètic per accelerar la transició cap a un model de vida post-petroler. Aquest canvi ha de ser ràpid i radical evitant caure en reformes que dilatin la transformació o agreugin el problema per exemple els electrodomèstics eficients, la massificació dels biocombustibles o el perillós rebrot del carbó "verd" o les nuclears modernes. El canvi de paradigma energètic ha d'arrencar des de l'individu i la col·lectivitat, començant per canviar els patrons de consum, arrencant projectes d'autogestió d'energia i aliments, recuperar el transport públic i que l'economia comenci a decreixer ja. Sobren cotxes i falten guanys.

Algunes claus per entendre la història de la petrodicadura

Qui té el petroli té el poder. És la sang que corre per les venes del sistema capitalista. El control per part dels Estats dels fluxos energètics, ja sigui el carbó, l'energia nuclear o el petroli, ha marcat la història de les societats industrialitzades. Avui ens centrarem en la història que ha envoltat l'extracció de l'or negre.

**No way
Rubió**

Des del primer pou a la II Guerra Mundial

El triumvirat format per científics, polítics i empresaris fa segles que bolca enormes esforços en la tasca de la constant recerca de fonts energètiques. Al segle XIX, quan el món industrialitzat es movia amb el carbó es van perforar ja els primers jaciments de petroli a l'Estat americà de Texas. En aquests moments els EUA es van convertir en el principal productor, consumidor i exportador (controla el 63% de la producció mundial). És l'època en què van formar els grans imperis, les grans empreses dedicades a l'extracció i comercialització d'aquest producte: la Standard Oil (de la família Rockefeller), la Royal Dutch-Shell, l'Anglo-Persian (amb presència molt important a Iran i al canal de Sues), entre d'altres. Les grans entitats van acordar un pacte de cooperació entre elles sobre concessions i preus, cosa que produí una "pau petrolera" perllongada fins als anys 30.

Aquests imperis van posar els ulls i les urpes ja arreu del món: Mèxic, Veneçuela, Costa Rica, Rússia, l'antic Imperi Turc, l'Orient Mitjà, on es van començar a descobrir alguns jaciments però encara eren inconscients del pes específic que tindran. Des d'aquest moment, s'imposà l'estratègia de donar suport o enderrocar governs per aconseguir interessos petrolers, tant per les reserves existents com per l'enclavament estratègic. Començà la fal·lera per colonitzar i dominar les zones riques de petroli.

La primera meitat del segle XX el món portarà la cicatriu de les dues Guerres Mundials, el petroli condicionarà la pau i la guerra. Els vehicles i els avions bombarders es mouran gràcies aquest combustible. La manca de cru serà una de les raons que permetrà derrotar l'exèrcit alemany, que no podrà proveir a la seva tropa.

Des de la II Guerra Mundial fins als anys '70

Aquest període es caracteritza sobretot per la gran substitució: es passarà a l'agricultura mecanitzada i basada en fertilitzants (derivats del petroli); canviarà l'estil de vida, marcat sobretot per una gran mobilitat aguditzada amb la proliferació del vehicle privat; la vida quotidiana estarà cada vegada més envoltada de productes plàstics, generarà una nova problemàtica: l'acumulació desmesurada de residus no degradables. El petroli passa a ser el combustible essencial que mou el nou model econòmic.

Als anys 50 comença a mancar el carbó,

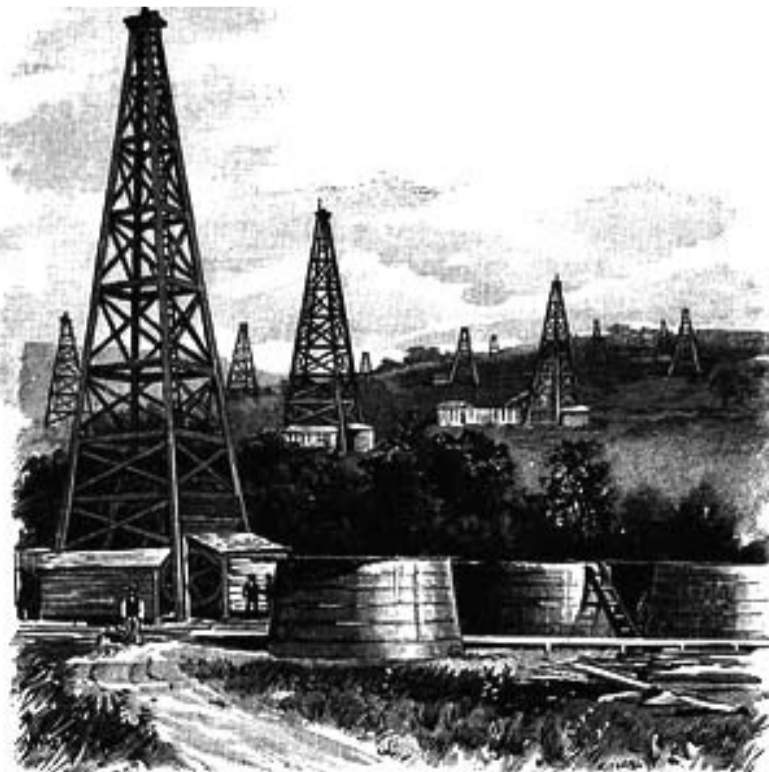
fins ara combustible principal. Es comença a parlar del límit del petroli, o almenys de la seva extracció rendible. Cada vegada va cobrant més importància l'estratègia políticomilitar per tenir controlades zones estratègiques i/o riques de petroli. El constant sondeig farà que es descobreixin enormes jaciments al Nord d'Àfrica i Orient Mitjà. Els interessos dels diferents estats industrialitzats se centren en aquestes zones fins ara controlades per Gran Bretanya, que de mica a mica anirà perdent influència a favor dels EUA.

Encara que febles continuen els acords entre les grans empreses per mantenir els preus baixos del petroli per protegir la producció del cru interna dels EUA enfront a l'extracció més econòmica de l'Orient Mitjà. L'any 1950 la producció americana d'un pou de petroli era d'onze barrils amb un cost de 1'85 dòlars/barril, en canvi la producció diària d'un pou a l'Àrabia Saudí era de 5.000 amb un cost de 0'30 dòlars/barril.

L'any 1960 es funda l'OPEP (Organització de Països Exportadors de Petroli), la qual comença a qüestionar el fet que surtin molt més beneficiades les grans empreses petroleres d'occident que no pas els propis territoris d'on s'extreu l'or negre. Alguns països comencen a reivindicar tímidament la nacionalització del cru. Mèxic serà un dels primers a portar-ho a terme, i per a molts un exemple a seguir.

Des dels anys '70 fins a l'actualitat

Un dels factors claus d'aquest període serà l'anomenada "Crisis del petroli". Molts tòpics i llocs comuns envolten les possibles explicacions sociològiques per poder entendre aquell moment. La bibliografia amb la qual ens hem

documentat per poder escriure aquest article ens obre una "nova" clau d'anàlisi. Durant l'Octubre del '73 els països productors embarquen els EUA i els Països Baixos per la seva col·laboració amb Israel durant la guerra contra Egipte, orquestrada per consolidar la seva influència a la zona. Això en lloc de perjudicar les grans companyies els permet realitzar una gran pujada de preus consumant grans reajustaments econòmics i recuperar marges de beneficis. Els qui en surten afectades són les societats occidentals, ja immerses en un vida petrodepenent, que de cop i volta han de pagar un preu molt alt per mantenir el seu nou estil de vida.

Com diuen "Los amigos de Ludd" en el seu llibre *Las ilusiones renovables* algunes de les conseqüències de la "crisis del petroli" seran: "unes àmplies operacions de reajustaments, una nova regulació de preus i un nou repartiment del poder econòmic". Un canvi de fiscalització que afavorirà les grans companyies frenant el creixement de les economies sobretot d'Europa i Japó, iniciant-se un període de recessió i atur genera litzat.

Qui sortirà més beneficiat són les grans companyies dels EUA, tant econòmicament (agafant el control del mercat) com estratègicament, perquè consoliden i fortifiquen la seva posició al Golf Pèrsic.

Amb la Guerra del Golf dels anys '90 comença una escalada bèl·lica per al control de l'energia. És palesa una creixent inquietud pel domini de les zones estratègiques. Els EUA s'autoproclamen jutge i policia mundial, dicten sancions per a l'exportació d'Iraq, Líbia i Sudan (alguns dels països que no es dobleguen fàcilment als mandats dels americans). Posteriorment hi han les invasions d'Afganistan i d'Iraq. De nou Los amigos de Ludd, fan una lectura crítica amb la general explicació del per què d'aquestes invasions, les quals no les veuen tant per assegurar als països d'occident d'unes preuadíssimes reserves de petroli, sinó que la raó és encara més patètica: "les guerres del petroli són per establir els preus de mercat".

L'estret lligam entre empresaris, Estat i científics continua teixint estratègies mesquines per assegurar-se el control, el domini i el benefici de l'extracció i distribució dels recursos energètics tant dels que s'estan esgotant com dels que encara s'han d'explotar. El "peak oil", moment en què l'extracció del petroli arribarà al seu punt culminant començant el declivi, és cada vegada més proper. Les societats hauran de recórrer a altres fluxos. Si volem que l'aprofitament energètic no generi guerra i destrucció com les descrites, haurem d'incentivar i promoure una transformació social que faciliti la descentralització de l'energia, l'estalvi energètic, la reducció de la mobilitat i el fre aritmètic del creixement de la població.

Impunitat de les petroleres i resistències

**La Ace
Manresa**

Les petroleres al llarg de la història, han estat protagonistes a l'ombra de grans episodis de violacions dels drets humans, guerres, destrucció del territori, expulsió de poblacions... El volum de les principals petroleres supera econòmicament al de la majoria de països del planeta, aquest poder econòmic es tradueix molt sovint en poder polític, que els permet incidir en afers polítics públics, legislatius i judicials.

Aquí en tenim uns quants exemples:

Derrocament de governs just en el moment que pretenien nacionalitzar els seus recursos petrolífers, com succeí a Iran, el 1953, quan el president Mossadegh nacionalitzà la Anglo-Iranian Oil Co, la CIA va organitzar un cop d'estat que va tornar el poder al Sha Reza Palevi, que va nomenar un govern favorable als interessos occidentals. Al llarg de la història podem contar nombroses intervencions militars a l'Orient Mitjà per part dels EEUU per mantenir el control dels recursos petrolífers, la última i encara vigent, a Iraq.

En algunes zones, les petroleres han creat àrees de propietat privada que és vigilada per personal de seguretat de la pròpia empresa, que en

alguns casos extralimiten les seves funcions arribant a actuar com a autèntics grups paramilitars, com a la regió colombiana de Magdalena Medio, que posseeix les majors reserves del país (explotades per la Shell), on periodicament hi ha matances de camperols.

També hi ha casos de col·laboració amb règims brutalment repressius, com la petrolera Exxon-Mobil, que està acusada de donar recolzament logístic al regim indonesi de Suharto per enterrar 2000 víctimes de la tortura en fosses comunes. Alguns treballadors d'Exxon-Mobil afirmen que hi havia sales de tortura adossades a les instal·lacions de l'empresa.

A Nigèria després que grups de militants forcessin el tancament d'extraccions d'aproximadament 15000 barrils de petroli diaris de la Shell, van apareixer 5 militants morts en una planta de l'empresa. La notícia només va trascendir en la premsa econòmica europea, com a mera informació del risc que poden correr els accionistes de la Shell, sense esperar cap mena de condemna.

En la guerra del Congo, el general Sassou Nguesso, president per tres períodes successius del país, fins al 1992, va recobrar el poder el 1997, per la força, després d'arrasar la capital i diverses ciutats, en una guerra civil que va deixar més de 10.000 morts en 5 mesos. Aquest general va ser directament finançat per la petrolera Elf amb ajuda material i forçant al govern francès a col·laborar amb les seves bases d'altres països centrafricans. La premsa francesa va fer omisió total de l'implicació de la petrolera.

Les trobem també en zones, com Amazones o el delta del Níger, d'alt valor ecològic, i en territoris indígenes, on han suposat la contaminació del seu habitat, atemptats contra la seva salut, pèrdua de vides humanes, la pèrdua de les seves formes de vida, i un increment de la pobresa a nivells extrems, com és el cas del Yasuni, una part del qual ha estat concessionat per l'estat d'Ecuador a l'empresa Repsol. Allí viuen els huorani. Algunes comunitats huorani com el Guerrillero van a l'escola Repsol, els seus líders treballen per l'empresa, tenen accés només al centre de salut Repsol, a les cantines Repsol, l'única carretera es propietat de l'empresa, i les brigades de l'exèrcit equatorià que cobreixen la seguretat de la zona obeeixen ordres directes de Repsol.

Davant de tanta impunitat han sorgit diverses formes de resistència a les petroleres, sobretot des de comunitats indígenes afectades pel la colonització del seu territori per part de les multinacionals:

Els Uwa, que es troben a Colòmbia, s'oposen als plans de la companyia Occidental Petroleum (vinculada a la família del vicepresident Albert Gore) i a la Repsol, amenaçant amb el suïcidi col·lectiu.

Comunitats maputxe han denunciat a la Repsol davant la justícia a Argentina. El 2005 ja hi va haver una sentència favorable a Argentina que prohibia a la companyia petrolera explotar hidrocarburs a la Laguna Llanquanelo.

Organitzacions socials d'Argentina, com és ara el Movimiento por la recuperación de la energía Nacional Orientadora o el Nuevo proyecto energético latinoamericano volen recuperar l'empresa estatal YPF, reclamant la seva nacionalització i denuncia la corrupció i impunitat amb les que es va efectuar la privatització de l'empresa. A Bolívia en diverses ocasions la població s'ha movilitzat per recuperar els jaciments de gas i petroli, parant el país amb piquets i bloquejos de carreteres, demanant la nacionalització.

En alguns casos s'han arribat a ocupar pous, tallar l'accés als camps petrolífers i a tancar vàlvules de conductes. En general aquestes iniciatives han estat durament reprimides, però en alguns casos s'ha arribat a la negociació i concessió de demandes.

Aquestes accions poden fer perdre a la petrolera milions de dòlars cada dia.

Des d'aquests països es podrien moure campanyes de suport a iniciatives de comunitats en resistència, i de denúncia a les actuacions de les petroleres, fins i tot de boicot. De fet, aquestes destinen una gran energia en netejar la seva imatge, fent-la propera a elements naturals, patrocinant espais televisius com "El temps"...

Però la lluita més difícil i alhora efectiva, és el qüestionament d'un model energètic, que a part d'afectar en la qualitat de vida dels que poble el planeta, concentra molt poder en molt poques mans. Davant d'això calen transformacions socials per enfrontar aquestes grans dependències. Repensar l'energia a nivell més local, que cada comunitat es pugui autoabastir (les grans concentracions de població no serien possibles), per això caldria una reducció dels consums, qüestionar l'enorme mobilitat de persones i mercaderies i buscar formes més locals de subsistència.

Biocarburantes, ¿una verdadera solución?

Fragment extret de l'article homònim publicat al Pimiento Verde Energetico núm. 4

¿Es cierto que una producción a gran escala de biocarburantes sería tan beneficiosa para la sociedad? En general se argumenta que los biocarburantes permitirían reducir el efecto invernadero, ya que su balance de dióxido de carbono (CO₂) es nulo. Esto significa que el CO₂ que los biocarburantes emiten durante su fase de combustión es la misma que las plantas absorbieron de la atmósfera durante su crecimiento gracias a la fotosíntesis. En contra, el CO₂ emitida por los combustibles fósiles fue absorbida durante procesos fotosintéticos que han tenido lugar millones de años atrás y almacenada bajo la superficie terrestre. Por eso el uso de productos petrolíferos aumenta la cantidad de CO₂ neta presente en la atmósfera.

También los biocarburantes aumentarían la autosuficiencia energética de Europa, ya que se podrían producir aquí en lugar de importarlos.

Este razonamiento olvida que para producir biocarburantes también se usan combustibles fósiles. De hecho, en general las materias primas se obtienen con técnicas de agricultura intensiva, con uso de pesticidas y fertil-

izantes (que derivan del petróleo), y maquinarias (que son producidas y impulsadas con derivados del petróleo). Si no se hiciera así, los biocarburantes serían mucho más caros y mucho menos competitivos con los combustibles tradicionales. También, la fase de transporte, de procesamiento y de distribución requieren el uso de combustibles fósiles. Entonces es cierto que los biocarburantes nos permiten ahorrar energía fósil, pero en cantidad reducida.

Antes de decidir si de verdad es una buena idea promover la producción en larga escala de los biocarburantes esta ventaja se tiene que comparar con las desventajas que comportaría. Para hacerlo podemos usar los datos publicados en un artículo aparecido recientemente en la revista *Critical Reviews in Plant Sciences*. Según los autores, de una hectárea de tierra se podrían obtener en media alrededor de 2 toneladas de bioetanol i 0.9 toneladas de biodiesel. Esto quiere decir que para respetar el objetivo de la Directiva 2003/30/CE, el 5,75% de la energía usada para transporte (alrededor de 317 millones de toneladas de petróleo equivalente en 2003), se tendrían que usar 23 millones de hectáreas si se produce biodiesel y 149 millones de hectáreas si se produce bioetanol. Para tener una idea de

lo que esto significaría, podemos recordar que la superficie cultivada en la Unión Europea era en 2001 48 millones de hectáreas.

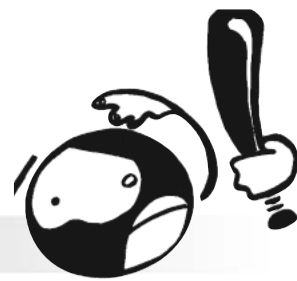
Alcanzar el objetivo establecido por la Directiva Europea permitiría entonces ahorrar una cantidad pequeña de energía fósil, pero requeriría una gran cantidad de tierra. Esto comportaría el uso de grandes extensiones de monocultivos, con los impactos ambientales muy negativos en términos de reducción de diversidad agrícola, erosión del suelo, uso de pesticidas i fertilizantes, etc. Además, no hay bastante terreno desocupado en Europa para dedicarlo a los cultivos energéticos, así que estos tendrían que sustituir en parte terreno utilizado para otros cultivos. Entonces, las importaciones de productos alimentarios aumentarían con el resultado de una reducción de la soberanía alimentaria y un aumento del consumo de combustibles fósiles para el transporte.

La Comisión Europea es consciente que no es posible cultivar en Europa toda la materia prima necesaria para cubrir el 5'75% del consumo de energía en el sector del transporte. Se afirma que las materias primas europeas tendrían que ser com-

plementadas con importaciones de los países del Sur, donde la Comisión Europea quiere incentivar la producción de cultivos dedicados a la generación de energía. Eso implica que los impactos negativos de la producción de cultivos energéticos se exportarían hacia los países del Sur. Las consecuencias podrían ser una reducción de la soberanía alimentaria de estos países y una amenaza a las forestas tropicales. Por ejemplo, las plantaciones de palmeras están incentivando la deforestación en el Sur Este de Asia, y además provocan tasas de erosión del suelo muy altas. Entre 1985 y 2000 en Malasia las plantaciones de palmeras causaron el 87% de la deforestación total y ahora se plantea deforestar 6 millones de hectáreas más para dejar espacio a las plantaciones de palmera. Sin contar que importar materia prima para producir biocarburantes conducirá a un aumento del uso de combustibles fósiles para el transporte.

Concluyendo, usar dinero público para incentivar los biocarburantes no es una buena estrategia. Obviamente, estas consideraciones no incluyen el reciclaje de aceite usado y residuos agrícolas, cuyo uso para producir energía es aconsejable y tendría que ser promovido por dos razones: 1) reducir los costes y los impactos asociados a su eliminación; 2) ahorrar energía.

▼ Acció en solidaritat amb la Nuri a Girona

tallar el trànsit per a què dues de les companyes poguessin accedir a l'interior de la seu Judicial. La petició fiscal era de 4 anys i 4 mesos de presó. Els informes realitzats des de l'acusació rondaven els 18.000 fulls. Els gastos dedicats a aquesta causa i a la investigació dels companys anarquistes de la zona del Trentino giren al voltant d'un milió d'euros. Finalment en Juan ha estat condemnat a 1 any de presó, ja que finalment només se l'ha considerat culpable del delictes de danys amb finalitats terroristes i no se li ha aplicat l'article 270 bis. Com que ja ha complert 7 mesos de presó, i si els recursos de l'advocat no es resolen favorablement, en Juan li queden "només" 5 mesos de presó.

Últimes informacions sobre en Juan i la Nuri

Finalment Núria Pòrtulas ha estat posada en llibertat després d'haver pagat una fiança de 15.000 euros. Pel que fa a Juan Sorroche finalment només ha sigut condemnat a un any de presó ja que

només se l'ha considerat culpable del delictes de danys amb finalitats terroristes i no se li ha aplicat l'article 270 bis.

► **La suposada implicació d'en Juan amb la crema d'unes furgonetes de la companyia Trenitalia, relacionada directament amb l'extradició de persones immigrades, ha estat l'excusa oficial per empresonar la seva rebel·lia i castigar el seu entorn.**

Manresa, juny de 2007

Tutti liberi

L'empresonament durant els últims mesos dels nostres companys Juan i Nuri ha significat la continuació d'una política repressiva per combatre l'anarquisme. Els enormes recursos dedicats per part de l'Estat italià en el control exhaustiu dels companys anarquistes italians havien de donar els seus fruits. La suposada implicació d'en Juan amb la crema d'unes furgonetes de la companyia Trenitalia, relacionada directament amb l'extradició de persones immigrades, ha estat l'excusa oficial per empresonar la seva rebel·lia i castigar el seu entorn. La posterior aplicació a petició del PM (fiscal) Storari de l'article 270 bis sobre la seva persona (que implica la pertinença a una "associació subversiva amb finalitats de

terrorisme") el dugueren a optar per la fugida d'Itàlia. Fou finalment detingut el passat 21 de Desembre a la ciutat de Girona. Romangué segrestat a la presó de Soto del Real fins el 22 de Febrer passat, quan fou novament extradit. La rebuda que li realitzaren a l'Estat italià mem-

bres de la DIGOS i de la ROS (Brigades d'informació de la Policia i dels Carabineri) vingué acompanyada de propostes de delacions a canvi de beneficis penitenciaris i altres millores. Es trobaren amb l'oposició resistent del nostre company, que rebé com a càstig el seu internament

en una presó d'EIV (Especial Index de Vigilància) i el conseqüent aïllament.

El passat dimecres 13 de Juny fou jutjat finalment a Trento. Una trentena de persones es solidaritzaren en la concentració de suport. Es veieren obligades a

Per altra banda, la Nuri, imputada per haver-se solidaritzat amb en Juan i altres presos, ha sortit finalment en llibertat sota una fiança de 15.000 euros després de romandre prop de 4 mesos a la presó. Recordem que va ser detinguda el passat 7 de Febrer acusada de "Pertinença a Banda Armada", tot i que no van trobar res que la pugui incriminar. Tot i la seva posada en llibertat, encara no ha estat absolta i hauré d'esperar a veure com va el possible judici.

L'estat i els seus sequaços esperen els nostres errors per a tenir-nos entre les seves urpes. La llibertat momentània de la Nuri no ha estat més que una petita concessió. No hem d'oblidar que en Juan i molts altres presos segueixen empresonats. No hem de descansar fins que totes siguin lliures. Fins que totes siguem lliures.

Acció de solidaritat amb en Juan a Manresa

La passada nit del diumenge dia 8 es va realitzar a Manresa una acció de solidaritat amb en Juan Sorroche i les preses en lluita. Els jutjats de la Seu de la ciutat van ser atacats amb litres de pintura, sprays i la seva porta va ser sabotejada per dificultar-ne l'accés.

El passat divendres es va fer pública la sentència que inculpa al nostre company Juan Sorroche, represaliat per l'Estat espanyol i italià i que actualment està empresonat a Itàlia. Tot i que finalment la condemna ha resultat ser menor del que ens esperavem (i ens "n'alegrem" dins el que cap), la passada nit del diumenge dia 8 vam voler mostrar el nostre rebuig a aquest sistema i els seus mètodes repressius i d'anihilació de la dissidència. Els jutjats de la Seu de la ciutat van ser atacats amb litres de pintura a l'entrada i les escales, es van escriure missatges a la façana i la seva porta va ser sabotejada per dificultar-ne l'accés. Des d'aquí volem fer un crit d'ànims i solidaritat al nostre company Juan, així com a la resta de preses en lluita contra aquest estat capitalista-patriarcal. El nostre més sincer odi cap a aquelles qui sostenen aquest estat i les seves pràctiques feixistes. Llibertat Juan! A terra els murs de les presons!

Extret de barcelona.indymedia.org

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difusor de les idees
anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos
esquerre.
Berga.

Ateneu columna
terra i llibertat

**Centre
d'Estudis
Josep
Ester i
Borràs**

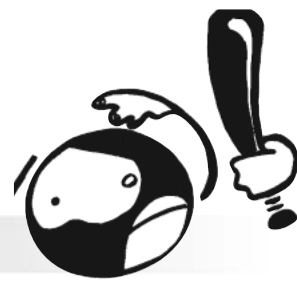
DISTRIBUCIÓ DE MATERIAL ALTERNATIU
LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC
C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

ANARCO-TERRITÒRIE
revista de pensament territorial

geografia anarquista i situacionista
urbanisme anarquista
antropologia radical
ecologia social
i altres dissidències...

Jutgen al jove de Torà a l'Audiència Nacional

Rubió, juliol de 2007

Dani pagesot

El 27 de juny es va realitzar el judici contra en Jordi Vilaseca, el jove de Torà, i altres dos joves més de la Segarra a l'Audiència Nacional. La petició fiscal inicial era de 5 anys per uns delictes de tinença d'aparells incendiàries i danys continuats amb l'agreujant de terrorisme. Malgrat que el fiscal Pedro Rubira, havia deixat entreveure la possibilitat de pactar una pena inferior als dos anys que evitaria l'ingrés en presó dels tres joves, va exigir-los que s'empenedissin públicament. Passades les 10 del matí, amb els joves separats del públic per un mampara de vidre, va començar el judici-farsa on els acusats s'havien de penedir davant de la seva senyoria. Poc més de deu minuts va durar la litúrgia, extreta literalment dels patíbuls del segle XVIII, que no tenia altre objectiu que demostrar el poder absolut dels magistrats i intentar humiliar a acusats, famílies i amics. Està usted arrepentido?... Pertenece en la actualidad a algún grupo violento? Sí, No, respostes mecàniques dels tres joves i sentència: 1 any i

sis mesos per tinença d'aparells incendiàries, sis mesos per un delictes de danys i 1224 euros de pena-multa. El mateix procediment que per als anarquistes de Viladecans, la mateixa litúrgia i la mateixa pena.

Amb aquesta farsa pretenien les diferents institucions de l'Estat Espanyol, tribunals, generalitat i partits polítics del parlament de Catalunya posar punt i final a quatre anys de patiment i impunitat. Enrera queden els seguiments policials a en Jordi i altres joves de Torà, les tortures a la comissaria de Lleida, el setge policial a la vila, la por que es va escampar per moltes famílies i joves de Ponent que van pensar si ells sí, jo per què no? Ells, els homes i dones d'estat també voldrien enterrar després d'aquesta farsa la solidaritat que es va generar per tots els pobles, el treball del grup de suport, la querella per tortures que ja han arxivat dos cops, la vergonya passada per gent d'esquerres de debó que quan li parlen de tortures a casa seva miren cap a un altre cantó, independentistes de pa sucat amb oli que es pensen que aquestes coses els mossos

no les fan i se'n van a dormir repetint-se que no, que no... Han passat quatre anys des que el jutge Garzón va llençar una operació antiterrorista contra una perillosa banda que actuava a Ponent, fa quatre anys des que els mossos i el grup VI de la policia nacional, la brigada d'informació, es van esplaiar de valent, tortures, prepotència, ... D'aquella operació contra una perillosa banda terrorista, es veu que després els jutges, que deuen ser gent molt impressionable, es van adonar que potser només és tractava d'una associació il·licita que realitzava danys amb finalitats terroristes, però que tampoc, que es veu que ja no eren tan associació i menys il·licita i finalment els danys no tenien tanta finalitat. Tant desplegament, tant titular a la premsa per acabar d'aquesta manera. Prou bé sabien el que feien, un cop el mal està fet, un cop ja ens tenen mig ofegats, poden aixecar la bota del coll, no siguin que els benpensants i bonvotants els titllessin de cruels. És això el que ha passat, el que va passar amb els tres de Gràcia o els anarquistes de Viladecans, apliquen la repressió com un mecanisme

per a la desmobilització de potencialitats transformadores i per combatre la capacitat d'autoorganització i generació de noves realitats i relacions, un cop que l'objectiu està assolit disminueixen la pressió. Hi han cops que això no funciona, llavors sempre queda enviar-los a la presó (els anarquistes del setembre, l'Edu, els pressos polítics catalans).

Ara per endavant queda continuar amb la querella per tortures. L'Audiència Provincial de Lleida va arxivar-la el passat mes d'abril i des del grup de suport es va decidir continuar legalment amb la querella, si calia arribar fins al Tribunal d'Estrasburg. En l'actualitat hi ha presentat recurs d'ampar al Tribunal Constitucional. El passat 6 de juliol, la CUP de Torà va presentar una moció a l'ajuntament en la que es demanava la investigació de les mateixes i aquesta va ser rebutjada amb els vots en contra de CiU. A banda de la via legal es continuaran denunciant les tortures patides per en Jordi als carrers i places dels nostres pobles i participant en tota mena de campanyes antirepressives.

Sabem el què mengem?

Per uns productes autòctons, artesans i ecològics

Berga, juny de 2007

LaBandaVanda

LaBanda és un projecte d'autoocupació, un projecte cooperatiu destinat a la producció, distribució i venda directa d'aliments frescos, elaborats i altres productes artesanals, autòctons i ecològics des d'una parada al mercat municipal de Berga.

Aspirem a un sou digne, a generar un espai d'aprenentatge, educació i informació al voltant de la cultura agroecològica i el consum responsable i crític, volem tendir a les relacions directes, contribuint a generar xarxa de productors i consum, oferint un espai de trobada, i quan calgui, intermediant entre unes i altres.

Volem oferir salut i qualitat, difondre cultures alimentàries diverses, proposar una economia social des del treball horitzontal i les relacions laborals justes i igualitàries sobre els productes que oferim.

Recolzem el mercat local vers les grans superfícies comercials, corporacions i multinacionals de l'alimentació, fent visible l'origen, el procés d'elaboració, les condicions de treball i de producció d'allò que mengem... per poder cuinar amb criteri!

Per tot això no ens plantejem una botiga sota criteris de competència, sino desde la complicitat i cooperació amb els projectes afins.

Lavanda aromàtica, armada de raons, abraçarà projectes i persones disposades a canviar l'estat de les coses desde les coses de l'estat.

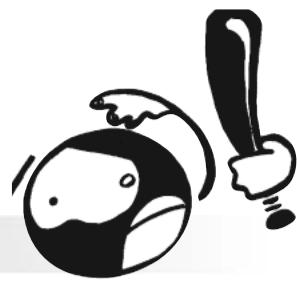
...Molt aviat amb vosaltres.

Que comenci la música!"

labanda@berguedallibertari.org

Productes ecològics, artesans i autòctons. Properament al Mercat Municipal de Berga. 654448698

Canvi d'alcalde a Berga i les vint-i-dues multes tiren endavant

Berga, juliol de 2007

Pep i Tu

Es sabut i més que sabut per tothom qui vol saber que el passat 30 de setembre de 2006 a la plaça de les Fonts de Berga es van dur a terme tot un seguit d'activitats culturals i lúdiques que van incloure jocs per la mainada al matí i una actuació del Comandante Rock i un recital poètic d'Enric Cassasses a la tarda.

Com a premi per aquesta jornada cultural l'Ajuntament de Berga encapçalat per Ramon Camps del PSC i Josep Xoy d'ERC va posar 22 multes de

750 euros cadascuna a diverses persones que van participar d'alguna manera o altra en la jornada (mares de nens que jugaven allà incloses).

En resposta: cartells i adhesius, denúncia de la injustícia als mitjans, cartes als diaris, protesta al teatre municipal, irrupció de protesta a un ple municipal, dues manifestacions, més de mil signatures i una penjada amb cordes a l'Ajuntament de Berga per fer pública la injustícia de la que hem estat objecte. Paral·lelament s'han presentat tres al·legacions, totes elles rebutjades per la instructora i cap de la policia local Vizuete, en primer lloc, i per l'alcalde

Ramon Camps en segona instància. En aquest sentit cal destacar com abans de marxar Vizuete-Camps (la Vizuete es queda què hi farem...) han contestat negativament a les darres al·legacions, a les de reposició. Ho han fet fora de termini fet que mostra que ha estat més que res per despit.

Pel que fa al nou alcalde Juli Gendrau, s'ha anat omplint la boca que trauria les multes, que la seva manera de fer les coses no passava per provocar o mantenir aquest tipus d'injustícies, malgrat tot fins ara la seva proposta ha estat la mateixa que la de Ramon Camps: fer treballs socials per pagar la

multes, treballs que poden passar per la organització d'alguna activitat cultural. L'assemblea d'afectats de moment s'ha mantingut ferma en demanar que es treguin les multes i es derogui l'ordenança que les ha fet possible i per tant rebutja el pagament de les multes ja que és una injustícia. Seguirem atentes als propers moviments de l'assemblea d'afectades per les multes i de l'alcalde Juli Gendrau.

Sigui com sigui, alguns —personalment— tenim clar que no pagarem de cap manera, ja que no hi ha res a pagar.

► **Pel que fa al nou alcalde Juli Gendrau, s'ha anat omplint la boca que trauria les multes (...) la seva proposta ha estat la mateixa que la de Ramon Camps: fer treballs socials per pagar la multes, treballs que poden passar per la organització d'alguna activitat cultural.**

Culpables d'assenyalar al culpable

De denunciar públicament els constants i flagrants abusos de poder que els mossos d'esquadra exerceixen a diari en resulta culpabilitzat no qui fa l'abús sinó el qui ho fa públic i ho critica.

Berga, juliol de 2007

Pep i Tu

www.berguedallibertari.org

Darrerament estem sent testimonis d'una sèrie d'esdeveniments que ens mostren al descobert i de manera clara la natura del sistema que patim. L'origen i la base de l'organització estatal: la violència. Els abusos d'autoritat que mai s'han aturat, darrerament i degut al joc brut de la política han sorgit a la llum, sent denunciats públicament fins i tot als mitjans del poder. No ha faltat una manifestació dels mossos d'esquadra (per cert felicitats als contramanifestants i a la CGT per facilitar la penjada d'aquella pancarta tant pedagògica i realista). Però els mossos perquè es manifestaven? Què demanaven? Doncs es queixaven del que segons ells és un linxament mediàtic. És a dir es queixaven que per una vegada a la vida els periodistes facin la seva feina, és queixaven de que per uns moments, tot i que de manera parcial, els seus habituals abusos que formen part de la seva "rutina laboral" han deixat d'estar encoberts.

OFERTA DE TREBALL

Es requereix:

- Persones sense escrúpols amb ganes d'obeir ordres
- Corporativisme i encobriment de qualsevol abús de poder dels companys
- Il·lusió i entrega per reprimir a immigrants, prostitutes, dissidents i a tota persona incòmoda

S'ofereix:

- Un bon sou per tota la vida
- Impunitat davant la "justícia"
- Possibilitat de practicar amb un ampli ventall d'armes
- Noves tècniques de tortura, maltractaments i pallisses
- La possibilitat de servir el sistema i perpetuar-lo
- Curs de prepotència avançada

Fes-te mosso d'esquadra

■ ■ ■ ■ Nosaltres hi posem el cos
TU ENS ENTREGUES L'ÀNIMA

▼ Arran d'aquesta enganxina el portal www.berguedallibertari.org va ser denunciat

En relació en això, al web www.berguedallibertari.org vam penjar una notícia que era una imatge que corria en forma d'enganxina de feia temps per Manresa i que diu unes quantes veritats de les grosses. Sembla ser que aquesta notícia va ser copiada per un noi del blog del Berguedà Llibertari al seu fotolog. Els mossos van detectar el seu fotolog i van denunciar-lo. El noi va declarar que havia copiat aquella notícia del nostre web i vam ser també denunciats. La qüestió principal és que el mosso que surt a la imatge no és una persona qualsevol sinó que es tracta del cap de l'Àrea Metropolitana dels Mossos d'Esquadra o segons la sentència el cap dels Mossos de Catalunya. Un cop aclarit que no érem autors de l'adhesiu i que la voluntat de penjar-lo no era atacar en aquest cap del mossos sinó que es va penjar fent ús de la llibertat d'expressió i perquè estem totalment d'acord amb el què hi diu, el jutge va passar el tema de penal a faltes i el titular del Berguedà Llibertari ha estat condemnat mentre el noi del fotolog ha estat absolt.

el "gran jefe") com dic dues persones van ser jutjades per una falta de desconsideració als agents de l'autoritat. El jutge considera que els fets provats (penjar al web l'esmentada imatge provinent de l'enganxina) constitueix en el cas del Berguedà Llibertari (que la va penjar primer) una falta de consideració i respecte a l'autoritat i als agents prevista i penada a l'article 634 del codi penal i en relació a l'article 504.2 del mateix codi. Es condemna a un web i no a l'altre perquè el jutge considera que un és adreçat a la població en general i l'altre (el fotolog) és adreçat a amics i familiars de l'autor. De manera que el titular del Berguedà Llibertari es condemnat per la seva participació directa, voluntària i material en els fets provats a pagar cinc euros diaris durant deu dies.

Visca la democràcia? O què continuï l'espectacle? Efectivament, el meu advocat me l'apel·larà i que els mossos ens denunciïn ens la seguirà pelant. Mai en faran creure! Visca l'anarquia!

Arrel de la denúncia dels agents 1.453 i 5.329 (un d'ells

“El robo para el pobre es un delito; para el burgués es habilidad en los negocios”.

Ricardo Flores Magón

“Los obreros están dedicados a desecar este pantano, a arrancar los árboles y la maleza, en una palabra, a limpiar el suelo: acrecientan su valor, hacen de él una propiedad más considerable; el valor que añaden les es pagado con los alimentos que se les proporcionan y con el monto de sus jornales: el valor se convierte en propiedad del capitalista. Esta remuneración es insuficiente: el trabajo de los obreros ha creado un valor; por lo tanto, este valor es de su propiedad. Los obreros no lo han vendido ni lo han cambiado; y vos, capitalista, no lo habéis ganado”

Proudhon / ¿Qué es la propiedad? Primer informe / 1840.

“Una democracia, si realmente funciona, significa poder popular, estructuras libertarias, comités de trabajadores y fábricas organizados comunitariamente, por ejemplo, en un pueblo”

Noam Chomsky

“Vale más un instante de vida verdadera que años vividos en un silencio de muerte”

Bakunin

Empresaris o lladres?

Berga, juny de 2007

El borinot de les faltes

No fa pas massa dies vaig escoltar a Ràdio Berga que un de cada quatre treballadors de la nostra comarca treballava en una microempresa. El periodista no estalviava elogis cap aquest tipus d'empreses que segons ell havien reflatat l'economia berguedana després de la desaparició de la indústria tèxtil. Com sempre se'ns ven el bon funcionament (augment d'ingressos) de l'economia com un bé per tothom, com si els ingressos que tenen els empresaris fossin repartits equitativament (o segons l'esforç dedicat) entre els treballadors i treballadores. Però mes lluny de la realitat, el bon funcionament de l'economia no repercuteix en les nostres condicions de treball ni amb el nostre sou. Això ha sigut històricament sempre així i segueix sent-ho ara.

Així doncs, si bé l'economia pot marxar la mar de bé gràcies a aquestes empreses (torno a insistir: bé per a qui?) les condicions laborals que patim molts treballadors que hem treballat o treballem en aquests negocis disten molt de ser dignes. Contractes brosa, contractació a través d'empreses de tràfic de treballadors

(ETT's), manca total de condicions de seguretat i estafes directes i diverses, son la norma en moltes d'aquestes empreses tan elogiades per l'esmentat periodista de la ràdio berguedana.

► **Glasber és una petita empresa que es dedica a la col·locació de vidres. Aquesta empresa —com moltes altres empreses berguedanes— estafa directament els seus treballadors.**

I si aquest relat pot resultar per alguns un relat de ciència ficció o de demagògia subversiva que li ho demanin als obrers, per exemple, de Glasber.

Glasber és una petita empresa que es dedica a la col·locació de vidres. Aquesta empresa —com moltes altres empreses berguedanes— estafa directament els seus treballadors. Parlem del cas d'un noi que va treballar alguns mesos a l'empresa i que ara s'ha adonat de l'estafa que va patir a mans de l'empresari que regenta aquest negoci. Primer va començar a treballar a l'empresa a través de l'empresa de treball temporal anomenada CAT, cobrant el que li pertocava a través del conveni del vidre. Tanmateix,

aquest noi que treballava de peó, no treballava amb vidre sinó amb alumini, per tant hauria d'haver cobrat segons les taules salarials del conveni de la siderometalurgia les quals són lleugerament superiors que les del conveni del vidre. Però més enllà d'aquest petit detall, el canvi més important va venir quan va entrar a treballar contractat directament per l'empresa. Aleshores li van fer un contracte d'aprenent segons l'esmentat conveni del vidre. Però clar, al conveni del vidre no existeix la figura de l'aprenent sent per tant un contracte en frau de llei. Això vol dir que el contracte deixa de tenir validesa legal. A més, en cap moment va fer el 15 per cent d'hores que cal dedicar a la formació que sí estipulava el contracte que li van fer i, per tant, el contracte hauria hagut de ser de peó o de peó en formació (una altra irregularitat). Per tant, si agafem el conveni de la siderometalurgia (que és el que li hagués correspost tal i com hem explicat) a la modalitat de peó hauria d'haver cobrat uns 35 euros al dia, tanmateix, ell sols en cobrava 14 (sempre segons salari base). De 35 a 14 l'estafa és evident. I si insistim a agafar la figura de l'aprenent, caldria seguir mirant el conveni de la siderometalurgia, ja que al del vidre no existeix la figura de l'apre-

ment. En aquest cas l'aprenent de 17 anys ha de cobrar 24 euros segons el salari base. En aquest cas l'estafa seria de 24 a 14 euros, que tampoc està gens malament. Tot plegat son un seguit d'irregularitats que fan invàlid el contracte, perdent tota validesa legal. Si se li hagués fet el contracte que tocava el company hauria hagut de cobrar el mateix que cobrava quan al principi va començar a treballar a través de l'empresa de treball temporal (sempre ens referim al salari base) és a dir de peó del vidre o de siderometalurgia que com hem dit se'n va a més de trenta euros diaris. Si ell en cobrava només 14 ja us podeu fer una idea del robatori al qual va sotmetre el senyor Jordi Pujols Bertran al nostre company. Una estafa que al llarg del temps que va treballar a la empresa podia ascendir a centenars o milers d'euros.

Per desgràcia aquestes pràctiques són la norma a les empreses, petites i grans, i el pitjor de tot és que juguen amb la complicitat dels sindicats oficials (CCOO i UGT) i el que és pitjor dels propis treballadors estafats que per desconeixement, ignorància o covardia callen i es deixen trepitjar els drets que la llei diu garantir-los.

Falsa emancipació femenina: dona, treball i gestió de poder a través del cinema

Manresa, juny de 2007

Columna clitoriana

Els diumenges de juny i juliol al CSO La Tremenda ens ocuparà el cicle de cinema entorn dones i treball que reflexionarà davant les diverses situacions evidents i quotidianes d'exploació laboral que patim en pròpia pell i vivim al nostre entorn per així començar a indagar en els processos excoents que patim les dones dins del sistema laboral.

La via escollida serà el cinema sent aquest un mitjà per reflectir un conflicte d'exclusió social i obrir així un debat per emfasitzar els canvis o desplaçaments succeïts en les societats occidentals tardocapitalistes en els últims vint o trenta anys, en el període que correspon al segon feminisme; anomenem el terme desplaçament en un camp de forces més que victòries perquè aquests canvis no han marcat un simple progrés en la lluita de les dones contra el patriarcat, sinó que han redibuixat les respectives posicions i modalitats tant de resistència com de poder. Amb això ens referim a les falsos avenços del feminisme ja que l'estructura continua sent evidentment la mateixa però això sí, hi ha hagut un canvi en la gestió del poder; sent aquest exercit actualment també per algunes dones, les quals al mateix temps enforteixen, reproduïxen i amplien les xarxes de dominació femenina, enteses aquestes com una explotació transversal a totes aquelles identitats connectades entre gènere, ètnia i classe social. Aquesta reflexió l'hem de contextualitzar dins d'una economia global on les migracions actuals estan marcades per les restriccions laborals a les que es veuen sotmeses aquestes persones. Si fem una lectura en clau de gènere de la llei d'estrangeria ens en adonarem de com el dret crea identitats i institucionalitza exclusions. Reprodueix identitats de gènere i les jerarquies existents en la societat d'acollida. A baix de tot, hi col·loca les dones immigrants.

Aquesta llei crea problemes en especial a les dones ja que exigeix el permís de treball per aconseguir el de residència. I per les feines que realitzen principalment les dones immigrants els és difícil obtenir aquest permís. El reconeixement jurídic i polític de les persones estrangeres segueix estant vinculat a un determinat model de treball, el formal. Hi ha una manca de reconeixement social, econòmic i polític del treball que es desenvolupa en l'àmbit privat: repro-

la COLUMNA CLITORIANA us convida al...

cicle de projeccions sobre dona i treball

Diumenge 24 juny	Diumenge 1 juliol	Diumenge 8 juliol
"Obreras Sin Patron" de Kino-Nuestra Lucha	"Pan y Rosas" Dir: Ken Loach	"Precarias a la Deriva" de Precarias

Les projeccions començaran a les 18:30h.
i al finalitzar hi haurà debat i berenar.

Diumenge 15 juliol	Diumenge 22 juliol
"Agua con Sal" Dir: Pedro Pérez-Rosado	"La hipocresía del deseo" R. López, E. D'Oral, A. Gas, C. Santacatalina y C. Titos.

al CSO La Tremenda
C/St. Salvador 24-26 (Manresa)

ductiu de cura dels altres, domèstic... La llei d'estrangeria funciona, doncs, com un mirall de la nostra pròpia societat. La retallada i vulneració de drets de les dones que representa la llei d'estrangeria, és una retallada i vulneració directe dels drets de totes les dones.

Així, cada vegada més la societat esdevé econòmicament dicotòmica, polaritzant les classes socials i frenant la promoció d'aquelles que són menys competitives; cosa que aguditza clarament les múltiples explotacions existents envers les dones.

Així, per parlar d'aquestes temàtiques us ressenyarem breument quins han estat els títols escollits. El primer d'aquests es titula Obreras sin patrón. Aquest documental és la tercera part d'una trilogia de documentals sobre la fàbrica tèxtil Brukman (Argentina) composta per Control obrero, La fabrica es nuestra i Obreras sin patrón. Mostra la història de lluita de les treballadores autoorganitzades per recuperar i defensar la fàbrica de la qual havien estat despatxades. A l'Argentina de l'any 2003 es restableix l'esperit d'organització i de lluita que havia sorgit després

de la caiguda del govern de De la Rúa: assemblees populars, veïns, estudiants, treballadorxs, artistes ... totxs participen per aconseguir la recuperació de la fàbrica que des de feia un any i mig produïa sota control de les seves treballadores, després de l'abandonament patronal.

En segon lloc projectarem Pan y Rosas; Maya és una Jove mexicana que aconsegueix creuar clandestinament la frontera i arriba a Los Angeles, on resideix la seva germana, Rosa, emigrada anys enrera. Rosa, igual que cents de llatins que viuen a Los Angeles, treballa en una empresa de neteja en un edifici d'oficines, del centre de la ciutat. Maya li demana que li aconsegueixi feina a la mateixa empresa on ella treballa. Rosa hi accedeix. En una circumstància poc comú, Maya coneix a Sam, un Jove com ella però nord americà i sindicalista. En definitiva, Pan i Rosas és una expressió cinematogràfica de la lluita de les classes baixes immigrants contra els poders empresarials que la sotmeten.

El documental A la deriva por los circuitos de la precariedad femenina serà el tercer dels títols escollits per aquest

cicle de cinema. A mode de narracions vivencials, el documental explora el procés de precarització de la vida de les dones a partir de les experiències de les protagonistes. Les seves reflexions sobre les condicions laborals, les càrregues familiars, la situació com a immigrants, la gestió dels recursos, l'aïllament i la falta de temps, componen una cartografia de l'existència femenina contemporània que evidencia amb cruïsa els efectes de la globalització econòmica sobre les dones. Però lluny del victimisme i del lament aquest film de denúncia també mostra el poder transformador de la cooperació i les xarxes de dones en la societat actual.

En un punt ja avançat d'aquest cicle projectarem la pel·lícula Agua con Sal, la que ens explica com una beca d'estudis permet a Olga volar de Cuba a un poblet industrial d'Estats Units amb la idea de millorar la seva situació econòmica. Al cap de tres mesos el visat l'hi caduca i aquesta esdevé il·legal. Olga combina l'atenció a una dona d'avançada edat, una feina de cambrera els caps de setmana i entre setmana treballa il·legalment en una fàbrica de mobles on guanya dos euros l'hora. Mari Jo també treballa a la fàbrica i combina aquesta feina amb la prostitució. La història del film ens relata les adversitats que han d'afrontar les dues joves per sobreviure econòmicament en un estat anomenat del benestar i de les grans oportunitats.

En cinquè i darrer lloc el film escollit per encetar un debat al voltant de les diverses posicions enfront la prostitució serà La Hipocresía del Deseo. Aquest és un documental gravat a la ciutat de Barcelona que intenta desmuntar l'estigmatització existent al voltant de la prostitució a través dels casos vivencials de treballadores sexuals en actiu i de la veu dels col·lectius que treballen entorn dels drets de les persones que l'exerceixen, com el cas de l'associació Genera. Seguidament es projectarà algun curtmetratge editat dins del conjunt d'"ea putain compain".

Amb tot remarcar que esperem poder compartir amb vosaltres aquestes tardes de diumenge que de ben segur seran enriquidores per a totes i així fer-ne uns debats profunds perquè puguin servir alhora d'aprofundir en els nostres discursos i sensibilitats. Totes les projeccions es realitzaran al CSO La Tremenda (C/ Sant Salvador núm. 24-26) cada diumenge a partir de les 18h. acompanyades de berenar i posteriors debats.

Rebel·lió a les urnes

Juny de 2007

joan.torres@tiscali.es

Davant de cada convocatòria electoral, el dogma llibertari tradicional reitera de forma absolutament previsible, irreflexiva i automàtica: votar és legitimar aquest sistema que...etcètera. Caldria recordar que aquest principi es va fixar en un context històric en el que la lluita de classes i les formes de poder revolucionari plantejaven una qüestió i un perill real pel sistema liberalcapitalista: en qualsevol moment era imaginable l'esclat definitiu d'una confrontació amb una possible victòria de l'alternativa revolucionària.

La polarització i el conflicte de forces i alternatives era claríssim. Però els actuals neoliberalis tendim a oblidar massa sovint que a l'any 1936 una part gens despreciable del moviment obrer revolucionari va acudir a les urnes. No tant per convicció socialcomunista sinó perquè en aquell moment es va considerar com un mal menor, ateses les amargues experiències de l'anomenat Bieni Negre del govern de les dretes parafeixistes. I aquesta és la qüestió: hi ha situacions extremes en les que la moneda és a l'aire i cal optar entre cara o creu, però en situacions de reflux les ambigüitats, les contradiccions i els matisos predominen. Crec que caldria dedicar almenys 5 minuts a repensar un dogma (hi ha més anti-

llibertari?) que en el nostre imaginari fa més de 100 anys que està fixat.

Aquí i ara el que és indubtable és que hi ha una onada creixent de deslegitimació del sistema lliberalcapitalista: la rebel·lió a les urnes està batent rècords històrics. Però els exèrcits partidaris i mediàtics amb relativa facilitat podran reconduir la situació: ràpidament la faran desaparèixer de la memòria i els sermons de les patums polítiques es concentraran en propostes de renovades estratègies tàctiques i de màrqueting. L'espectacle continua. En aquest context i més enllà d'un possible problema de deslegitimació (manipulable mediàticament amb facilitat), l'abstenció va de molt bé a la socialconvergència:

mai amb tants pocs vots han assolit tant poder.

En política l'únic llenguatge intel·ligible és el llenguatge del poder i el contrapoder. Crec que des de un punt de vista llibertari el que cal plantejar-se sempre és: en el dubte, allò que fa més mal al poder. Crec que el moviment llibertari podria contribuir de forma decisiva a que aquesta rebel·lió a les urnes tingui una traducció socialment més visible i políticament més concreta i palpable: pel que fa al repartiment del botí de poder l'únic efecte del vot en blanc es posar-ho més difícil als partits més minoritaris per accedir al festí, pel que fa a la resta, el vot en blanc, nul, a partits sense representació i l'abstenció tenen el mateix pes: CAP, si obviem la qüestió de la legitimitat moral.

Per què no plantejar-se potenciar un partit zero? Un partit que permetés que aquesta onada de rebel·lió a les urnes tingués uns efectes concrets i pràctics, reals i no tant sols morals. Com? un partit zero que tingués la mateixa funció de càstig que el vot en blanc/abstenció activa però que SI afectes el repartiment de poder dels partits. Això si que tocaria més als ous, no creieu? Per moltíssimes raons pràctiques, el marc ideal per explorar aquesta opció crec que son les eleccions locals, encara que no seria descartable començar per altres nivells. De totes maneres, crec que sense urgències ni pauses seria interessant anar posant fil a l'agulla. Qui s'apunta?

Educar o adoctrinar?

Berga, juny de 2007

K de dia

Ara ja fa més de deu anys que estudio, crec que des de les meves vivències al llarg d'aquest temps he anat agafant consciència i opinió sobre les formes, les maneres d'ensenyar i d'aprendre per les quals he passat o he viscut en algun moment.

Des de petita m'ha agradat estudiar, el fet d'adonar-me'n que saber més del què sabia ahir és una sensació agradable i reconfortant (és clar que en la meva primària no era un exemple que pogués agrupar a tothom d'aquesta edat).

En el meu cas el problema comença a venir a partir de l'ESO. Quan s'arriba a l'institut ets el més petit del centre, però si hi ha quelcom que et faci sentir que això és així no és altre (amb algunes excepcions es clar) que el claustre de professors, direc-

ció...En definitiva els que porten l'institut pel camí que ells volen.

Fa 5 anys que soc aquí i m'han demostrat vegada darrera vegada que l'únic que cerquen és un bon resultat acadèmic, basant-se en això només aconseguen que passem hores i hores assegudes a la cadira mirant com el professor deixa anar tota la matèria sobre nostre. Des del meu punt de vista (i per sort no només el meu) això, aquesta manera de fer a l'hora d'ensenyar no fa res més sinó cansar a l'alumnat o tornar-los uns "passotes" als que són igual les notes i en massa casos també els és igual la consciència social i el respecte als demés.

Per molt que no ho vulguin veure tinc clar que fer una classe molt més didàctica i una sèrie d'exercicis, tan relacionades amb temes estudiats com simplement per unir i fomentar la convivència entre el grup, és molt més educatiu i necessari que saber repetir sistemàticament una sèrie de

temes que si que augmenten el nostre nivell de coneixements però que no ens aportaran una ajuda real en la quotidianitat de les nostres vides. El problema és que per molt que argumentis amb coherència que poden ser molt més educatius dos dies al bosc on haguéssim de col·laborar, parlar i decidir entre tots/es com ens hem d'organitzar, per exemple, sempre, sempre sense dubtar-ho ens diran que no, que això treu hores de classe, i que en cap cas es ni la meitat de necessari i positiu com una hora, un dia a classe fent el que es fa sempre, donant matèria sense parar i portant a una monotonia esgotadorament malaltissa.

Crec que l'exemple que he donat és bastant bo ja que ni que hi hagi gent que es negui a veure-ho, fer una excursió com aquesta té unes bases educatives claríssimes i crec que molt més importants que moltes de les coses que ens fan estudiar, que en cap cas ens ajuden a ser més persones, més humans, més solidaris...

A més a més com ja he dit a mi sempre m'havia agradat estudiar, no era una cosa que m'ho fes passar malament, i realment ara l'acte d'estudiar tampoc me'n fa trobar, del que estic seguríssima és que els cops que ho he passat més malament han sigut davant d'un examen, abans de fer-lo o un cop ja fet. Quan et jugues el teu futur(això és el que ens fan o intenten fen-se creure des de que comencem a estudiar) en una hora, en un dia, per molt que hagis estudiat, per molt que et sàpigues el tema de cap a peus et poses nerviosa, estàs intranquil, en definitiva a mi personalment m'arriba a destrossar física i psicològicament. Això ja passa amb un sol examen al dia, però és que hi ha setmanes, dies que estan plens d'exàmens cosa que com ja he dit produeix un enorme desgast.

A mi m'agrada, m'encanta aprendre, entenc que per puntuar el que sabem els professors hagin de saber d'alguna manera el que cadascú ha après, i no tinc gens

clar com s'hauria de fer. L'únic que tinc clar és que aquest sistema educatiu només m'ha ajudat a que cada cop m'agradi menys estudiar i a entendre l'aprenentatge no com a un creixement personal i social, sinó com a una simple i dogmàtica obligació.

En definitiva després de tants anys he arribat a una conclusió claríssima amb dos afluents:

No m'agrada el sistema educatiu que fa tants anys que s'arrossega, bàsicament per dues raons. Basen tots els seus esforços en crear superalumnes amb notes altíssimes i s'obliden i menyspreuen completament la part humana i social que ha de tenir l'educació. I tinc molt clar que la manera de demostrar que hem assolit el nivell de coneixements necessaris no hauria de ser en cap cas tan desgastant i contra-productiva com són els exàmens entesos de la manera com s'entenen actualment.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

MONPETIT

Plaça Anselm Clavé, 7 - Tel. 93 820 63 06

SALLENT

938370920

BAR

ginebra

pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Bicilindrics

Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: <http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics>
Persona de contacte: Pep.
e-mail: bi.cilindrics@retemail.es

Complementaris

CRIT

Roba Informal

Tatouats

Piercing

C/St. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel./Fax. 93 875 11 50
08241 - MANRESA

Segon esborrany de crítica al discurs del metropocentrisme

Manresa, juny de 2007

Hiram Gascoigne

Aquesta revista no és l'espai per mantenir debats donat que surt cada 2 mesos. Però la temptació d'aportar alguna cosa més a la qüestió del metropocentrisme és tan gran que necessito escriure algunes línies més. Per no treure espai a altres articles d'actualitat i per no avorrir, em limitaré a aclarir de forma breu (en comparació amb el que solc estendre'm) alguns dels aspectes defensats en l'anterior pèsol negre pels companys Convers eremita i Un de barri. Abans que res: que quedi clar, només no estic d'acord amb la construcció de la crítica al metropocentrisme basada en el determinisme geogràfic i en l'anàlisi dicotòmica, i que estic en part d'acord al panarquisme professat pel Convers.

Pel que fa a la relació entre un territori concret i les dinàmiques polític-socials, estic d'acord en que el lloc les influencia.

Aquesta és la idea que defensava des del primer moment, però pel que sembla no va ser entès així, fins al punt de confondre "determinar" i "influir". Com ja deia, la construcció (física i social) d'un territori, sigui una banlieu, un barri dormitori o un parc natural, influencia les dinàmiques que practiquen els seus habitants (o els seus usuaris, com es sol dir en el llenguatge postmodern). Però això no vol dir que es produeixin d'una manera determinada per se. És a dir, i en el cas de les banlieues, citat pels dos companys, tot i que els mitjans de comunicació es van dedicar a esbombar la ràbia de la gent i la crema de cotxes, n'hi hagué en les que no hi va haver revolta i, en les que sí, ni es produí en la mateixa intensitat ni hi participà tothom. Com ho expliquen, per exemple, això elxs defensors del determinisme? D'altra banda rebutjar el determinisme geogràfic no equival a negar que l'urbanisme sigui un mecanisme de control i explotació del territori i la població. I ara!

En relació al segon aspecte, la qüestió del mètode analític, fins a cert punt és necessari escollir-ne un i aplicar-lo per poder entendre els processos i dinàmiques. Però cal entendre que no és la única opció. De fet, els poders sempre han preferit l'anàlisi (en especial la dicotòmica) en front de la síntesi, ja que la primera permet separar i treure de context els elements dels processos que els engloben i així fer-los més controlables. Al marge d'això, i a diferència del que planteja el Convers, no estic d'acord en que hagi de ser obligatòriament un mètode dicotòmic. Aquest només és un entre les diferents possibilitats que es poden escollir, un que permet construir de forma reduccionista dues opcions excloents. Altres mètodes analítics, així com la síntesi, mostren que hi ha més de dues opcions i que poden produir-se alhora, sempre o mai. Els defensors de la dicotomia metròpoli-comarques estableixen aquesta diferència dual; però, per què no "entren en exemples concrets"? Segurament perquè mostrarien

que aquesta oposició no és tan clara a com la mostren.

D'altra banda, insisteixo en que aquesta dicotomia, com la de camp-ciutat de l'anarquisme clàssic (i quan he dit que fossin el mateix?), parteixen del mateix error: associar comportaments negatius a les dinàmiques de ciutat i positius a les de la resta del territori, i això fer-ho situats des de la ciutat. Per dir-ho seguint la lògica defensada pel Convers, és molt metropocèntric crear la dualitat metròpolis(dolent)-comarques (bo) estant situat a la metròpolis, ja que s'acaba idealitzant aquest últim (encara que Un de barri diu no fer-ho). La idealització de "comarques" és ben present: és que persones d'aquí no han sucumbit "a la societat de l'espectacle i al consum compulsiu", no hi ha "atomització i aïllament de la dissidència", les pràctiques són "incomprensibles per a les policies"... Aquí, com a les ciutats, hi ha espectacle i consum, aïllament delxs dissidentxs, policies (ajudats sovint pels veïnxs amb els que

es mantenen vincles comunitaris), centralisme cultural (de les elits i poders locals) i tríades governatives formades pels ajuntaments, mitjans de comunicació i empreses (incloent-hi en algunes ocasions l'Església). A això s'ha d'afegir que inclús el terme "comarques" és molt propi de ciutat i despectiu pels que en som!

En fi, el que és metropocèntric és creure's que les dinàmiques que passen a la ciutat només passen allà. De manera que, ¿es pot parlar de "metròpoli" i "comarques" en relació a dues dinàmiques diferents (una derivada del capitalisme i l'estatalisme, i l'altre d'un antagonisme conjuntural a aquests) quan es donen alhora i a tot arreu? Crec que no; precisament perquè ambdues es donen alhora i arreu (o mai i enlloc, o altres combinacions) en funció de les persones.

Podeu continuar el debat sobre el metropocentrisme a: <http://www.berguedallibertari.org/pesolnou/?p=43>

Ocho años

Juny de 2007

Robana

Vivíamos en Quito (Ecuador) rodeados de nuestras familias, inmersos en una sociedad humilde, trabajadora y conforme con lo que podía alcanzar luchando cada día por sobrevivir. Un día empezaron a llegar rumores de la necesidad de llegar mano de obra muy bien remunerada en España; fue entonces cuando nos sumergimos en la oleada de gente que salió del país con muchos sue-

ños en la cabeza y grandes deudas. Los primeros 2 años los pasamos de forma ilegal, clandestinos y trabajando en diversos oficios, enriqueciendo a muchas personas que ven al inmigrante sin papeles como fuente de recurso explotable. Paseando por calles de grandes ciudades mirando escaparates y soñando lo que un día nos compraríamos con el dinero ganado. Con una educación errónea que siempre lo de fuera es mejor, de tratar de parecernos en lo máximo posible al blanco burgués, dominante,

explotador; "vístete como él, actúa como él, desprecia tus raíces". Soñando con regresar pero con la presión de que nuestro país no acaba de salir de los gobiernos corruptos. Durante todo este tiempo hemos escuchado como pretenden arreglar lo que parece ser un problema, la inmigración. La solución que han encontrado es imponer un visado para casi todos los países de Sud-América y una valla mucho más alta en la frontera con África, pero los problemas reales siguen... La desigualdad que existe entre agricultores

(subvenciones y libre mercado), la imposición del pago de la deuda externa que la mayoría de países les representa aproximadamente el 50% de sus ingresos y el incumplimiento de la misma acarrea una sanción del FMI. También hemos sido conscientes de que solo somos un engranaje y de que el negocio es cambiar años de vida por dinero. Durante el camino recorrido encontramos personas que luchan incansablemente por defender la dignidad humana y la del planeta. Todos estos amigos en conjunto nos han

ayudado ha concienciarnos de lo que en realidad somos y representamos para esta sociedad. Por eso hemos tomado la decisión de regresar a nuestro país definitivamente para ser parte activa entre nuestra gente y procurar luchar en favor de la justicia y la propagación de la realidad existente. Gracias a todos los que nos han sonreído y también, y porqué no, a los que nos han mirado con desprecio, todo esto a contribuido en este crecimiento personal. Hasta siempre.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS

C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Serralleria berguedana

info@serralleriaberguedana.com
938211395

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans

C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

Anarquia, @quí i @ra?

Colònia Jorba, juny de 2007

Periko

Fa dos segles, els anarquistes van imaginar un món sense caps, lleis o polítics. Avui la tecnologia està fent aquest somni (o malson per alguns) més proper del que es pot imaginar. Les idees i la majoria de dades d'aquest article son part d'un altre publicat a una revista del Brasil, on es planteja el fet de que la tecnologia i la xarxa internet apropa a la realitat part d'aquests objectius.

Primer, vull fer una mica d'història de les idees i dels primers projectes anarcos al Brasil. Al 1842, sis anys abans de que Marx escrigués "El manifest comunista", i quan l'anarquisme encara estava a les beceroles a Europa, 236 operaris francesos van crear a San Francisco do Sul, al nord del estat de Santa Catarina, el Fanasterio do Sai, també coneguda com la "Colònia Industrial Francesa". Va ésser una de les primeres experiències del socialisme utòpic i del anarquisme al món. Els operaris només havien de treballar per plaer, i tot el que produïen era dividit, però la idea va durar menys d'un any. Amb poca estructura, poc acostumats al treball rural i passant per varies baralles, el grup es va desfer. El seu principal creador, Benuit Jules Mure, es va traslladar a Rio de Janeiro tornant-se el difusor de la homeopatia al Brasil.

L'experiència més llarga va ser feta per immigrants italians al Paraná: la "Colònia Cecília". Tot i difondre l'absència de líders, la comunitat va néixer amb el recolzament de Pedro II, que es va apuntar a les idees anarquistes i va cedir 300 alqueires de terreny. Tres anys després, quan el

Brasil ja era República, la "Colònia Cecília" va començar a funcionar a Palmeira, a 80 Km de Curitiba. Va arribar a reunir prop de 200 italians, entre camperols, intel·lectuals i artesans. Tota la renda era dividida, no hi havia reglaments, horaris, càrrecs ni jerarquia. Hi va haver fins i tot, principis d'amor lliure, amb dos homes vivint amb la mateixa dona, etc.

Però la "Colònia" va ésser atacada per la misèria. Al 1893, un robatori de diners, de la collita de cereal, la va fer minvar. Les famílies van anar cap a la capital, engreixant les primeres vagues del segle XX. Entre els que van anar cap a Sao Paulo, s'hi trobaven els Gattai, a més de l'escriptora Zelia Gattai, avui vídua del escriptor Jorge Amado, i autora del llibre "Anarquistas, graças a Deus".

Com a la resta del món, tret d'experiències efímeres, l'anarquisme mai va tornar-se realitat. Segur?, avui la wikipèdia es la més gran enciclopèdia del món, gràcies al esforç col·lectiu dels seus lectors. L'any passat els brasilers van intercanviar, entre si, més d'1 bilió d'arxius de música i van ficar milions de "sites" de contingut col·lectiu com YouTube. Fora de la realitat virtual, ara està de moda protegir els animals, deixar de menjar carn, ideals llibertaris de fa mes d'un segle. Potser la diferència és que, avui, amb internet, els fenòmens llibertaris no son ja utòpics o marginals. Tot al contrari, internet ha fet connectar l'emissor amb el receptor (al contrari que la

TV). En lloc de passivitat informativa, hi ha acció directa. Amb aquests sistemes tu pots corregir o millorar els treballs d'altres. Al 1991, "Linux" va fer un altre sistema operatiu obert i alternatiu al monopoli de Windows. Al 1994, un altre revolució va arribar amb el concepte "Wiki", basat en la col·labo-

pietat intel·lectual, sempre que no sigui amb finalitats comercials) entra en acció el voluntariat, la cooperació i la descentralització, base del pensament anarquista. Encara més proper al ideal anarquista existeix el "copyleft", en contraposició al copyright. A l'article "Triomf del anarquisme, software lliure és la mort del copyright", Eben Moglen, professor de Dret de la

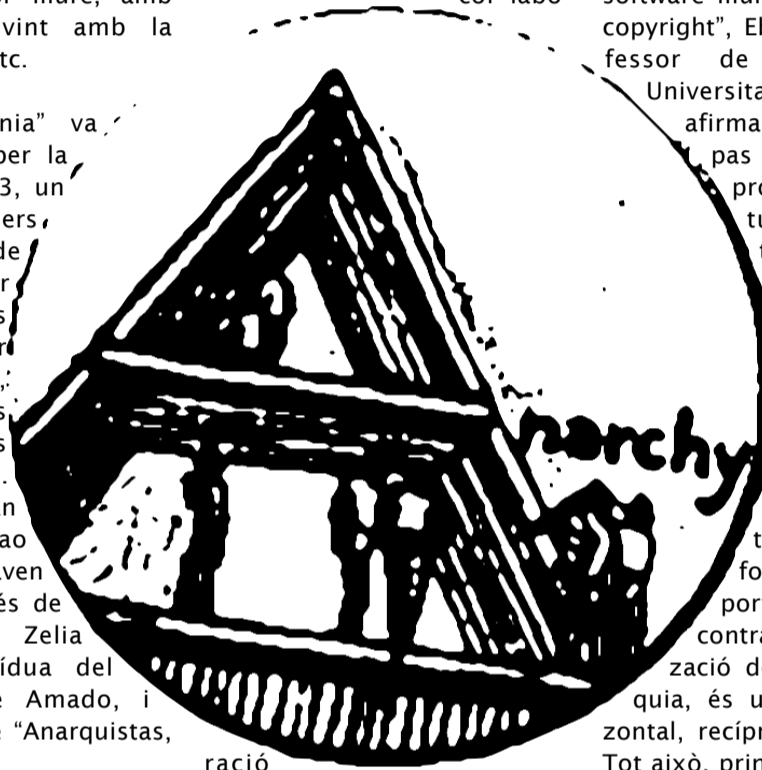
Universitat de Columbia, afirma que és el primer pas cap a la fi de la propietat intel·lectual, i diu: "Ara tenim una visió de com serà el futur de la creativitat humana dins d'un món d'interconnexió global". Internet també ha fet possible l'abaratiment de la telefonia i del transport entre països. Al contrari que l'organització de mercat i jerarquia, és una relació horitzontal, recíproca i voluntària. Tot això, principis anarquistes de Proudhon, per exemple. Podem pertànyer també a comunitats, sense importar el lloc on vivim.

La pregunta que ens podem fer a aquesta alçada, és: Anem de debò, cap a l'anarquisme? Vulguin o no, d'aquests temps s'heretaran varis ideals de l'anarquisme, però això no vol dir que anem cap a una societat sense caps o governs. Bona part del poder de l'Estat està ara a mans de les multinacionals, que són l'antítesi de l'organització anarquista des de baix cap a dalt, però com deia Malatesta, perquè existeixi la societat llibertària només es possible si la comunitat ho vol. El problema és que els estat ja han fet barbàries molt més grans que els anarquistes

han pogut fer mai. El fet és que estem vivint una transformació del polèmic conjunt d'institucions a les que diem Estats. El problema amb la creació dels estats, és que les persones donen part de la seva llibertat, a canvi de la "protecció" que ofereix l'Estat. Mes tard, l'idea de nació, va crear els estats nacionals amb la continuïtat del problema. L'estat no protegeix les persones les unes de les altres, ni tampoc els estats nacionals tenen la sobirania que els ideòlegs els hi concediren, amb exemples per tot el món. L'Estat tampoc és un guardià de la identitat nacional; la interacció entre les persones de diferents països està creant el que es diu la identitat cosmopolita. Molts exemples demostren que les persones no volen dependre del govern per solucionar problemes quotidians com la llum, l'aigua, el tipus d'educació o la seguretat.

El passat setembre, 10 mil persones van assistir a un concert de rap per celebrar els 34 anys de la favela Godoy a São Paulo. No hi havia ni un sol policia per vigilar i els propis habitants de la favela registraven a la gent a l'entrada. Dues setmanes després, 34 artistes van transformar una biblioteca pública mig abandonada, la Adelpha Figueiredo, en una increïble galeria d'art, on funciona el Projecte Pari. Un detall: l'exposició no té vigilant.

Exemples com aquests, són els que posen en evidència la inutilitat o la mala intencionalitat dels sistemes, Estat, nacionalitat, control de les persones, etc. Espero que es repeteixin al Brasil i a d'altres llocs del món, i que internet, com a eina, ens ajudi a fer-ho possible.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

**CIRCU
TANSIA**

Circ musical deambulant
Contacte: 692 76 22 19.

**BAR
TO JUKA**
(ANTIC BAR CAMARÓN)
C/ Sta. Maria, 28

Manresa

**Bar
Porró**

c/Major (Manresa)

**LA FONT
DE LA BAC**
CAFÉ-BAR MUSICAL
GIRONELLA

Solidaritat amb el company pres Roberto Catrino

Després de gairebé dos anys d'empresonament a l'Estat Holandes el nostre company anarquista Roberto necessita altre cop del nostre suport.

Segons la legislació holandesa el Roberto ha acomplert el temps suficient de la seva condemna (que finalitza el març del 2008), per a gaudir del dret a sortir de permís els caps de setmana. Per a poder satisfer aquest dret, però, necessita tenir la seva documentació en regla.

Fa dos mesos que el Roberto va tramitar, a través del consolat espanyol a Amsterdam, la sol·licitud corresponent. Però resulta que l'Estat Espanyol no li proporciona la seva documentació sense cap raó aparent; impedit-li la practica d'aquest dret i obstruint l'aplicació de la llei holandesa, la qual cosa podria derivar en un conflicte diplomàtic.

No obstant, fa una setmana que el Roberto va poder sortir 5 hores de permís amb motiu del nou canvi de presó, i te prevista una nova sortida per al proper 17 de juny. Sense documentació! Això demostra la voluntat de les autoritats holandeses de facilitar aquest dret al nostre company al mateix temps que evidencia la mala llet de les autoritats espanyoles que no perdonen que el Roberto no cedis al xantatge al que el varen sotmetre l'any 2005. Segons la gent d'aquí aquesta actitud de les autoritats holandeses obeeix a l'escrupulositat amb la que apliquen la llei en aquest país.

La setmana passada vàrem fer-li una visita a la nova presó:

ROBERTO B. CATRINO LOPEZ
P.I. Westlinge
Van Noortwijklaan 2
1701 BP Heerhugowaard
The Netherlands

Es una presó de regim semi-obert en la qual l'ambient es menys restrictiu que cap de les altres presons en les que el Roberto ha esta abans. Aquí te la possibilitat, i la obligació, de realitzar diverses activitats de tipus laboral i lúdic. Tot i això no deixa de ser una presó. Ara mateix el Roberto ha de compartir cel·la amb 4 persones mes lo qual suposa una incomoditat en quant a la intimitat a més d'un possible perill cap a la seva salut (malalt de l'VIH), en tant que es un ambient propici per a la transmissió de qualse-

vol mena d'afecció.

El Roberto es troba en bones condicions físiques i el seu aspecte es molt saludable. Ha recuperat pes (ara pesa uns 78 quilos), i esta fort ja que fa molt esport. La nostra visita el va posar molt content (i a nosaltres també), i estava de molt bon humor lo qual representa un molt bon senyal per a tothom que el conegui. Ara mateix te bones expectatives pel que respecta a les autoritats holandeses, tot i que esta preocupat per aconseguir el seu passaport i per que a l'Estat Espanyol deixin de fer-li la guitza.

Cal recordar que l'Estat Espanyol va demanar la seva extradició, ara fa mes d'un any,

la qual va ser denegada per l'Estat Holandés per l'escassa fonamentació de la mateixa. Tanmateix, les autoritats espanyoles sostenen que el Roberto encara no ha acomplert la seva condemna (lo qual es mes que discutible jurídicament parlant), i es per això que nosaltres considerem que li estan fent la vida impossible.

Escriu al:
MINISTERIO DE ASUNTOS EXTERIORES Y COMUNICACION
C/Padilla 46 28080 - MADRID o,
Pza. Provincia 1 28080 - MADRID

En solidaritat amb el company Roberto. Preses al carrer, malaltes a l'hospital!

Per a més informació:

COORDINADORA CONTRA ABUSOS de PODER de BARCELONA

Tots els dimarts de 22 a 24h al "CRUMA" C/de'n Bot, 7, baixos.
C.P. 08002 - Barcelona

-ASAMBLEA DE APOYO A PRESXS DE BARCELONA

Tots els dimecres a partir de les 19h al CSO RUINA AMALIA C/Reina Amalia 11.
asambleadeapoyoapresxsbcn@yahoo.es

ABC AMSTERDAM
<http://squat.net/abcamsterdam>
abcamsterdam@squat.net

Carta del pres Alberto Jiménez Alba

Madrid, juny de 2007

Alberto Jiménez Alba

Salud chavales!

Os escribo para contaros mi estado anímico y psicológico.

No me encuentro nada bien, aquí las provocaciones son constantes y los años de aislamiento pasan factura, ya no estoy para guerrear con nadie, se están currando la tortura más vil de las que pueda haber (el incomunicarme con mi compañera que también está presa). Llevo un mes sin coger carta suya a sabiendas que me escribe a diario, esta incomunicación que es por parte de los de siempre me está matando día tras día. Salgo 4 horas a una jaula solo, el resto del día en la celda de igual forma, solo. Por eso os pediría que la gente me escribiera, ya que las cartas del exterior si me las entregan, pero no las de la compañera, y esto realmente se me hace duro. Por lo que si alguien le apetece echarme un cable y sacarme de este puto aislamiento al que me someten que se anime.

Aquí una carta es un balón de oxígeno y si hace sol, un bonito arco iris.

Un fuerte abrazo a todos

SALUD, LIBERTAD Y ANARQUIA

No podréis conmigo

Dirección:

Alberto Jiménez Alba
C. P. Madrid VI aislamiento
Apartado 2000
28300 Aranjuez
Madrid

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Cròniques del 6

David Fernandez

Barcelona, Virus Editorial (2006)

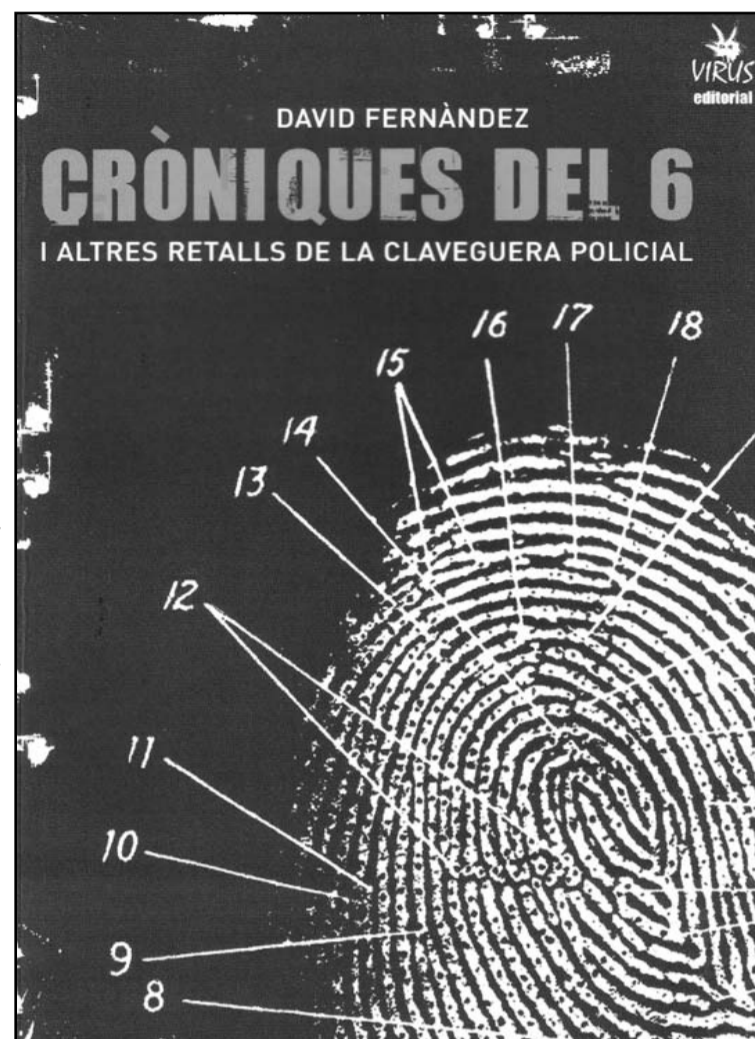
Berga, juny de 2007

Lola de Bellasguard

David Fernández, periodista de la Vila de Gràcia, ens introdueix a les negres clavegueres del sistema. L'autor recull en aquesta obra, una mostra representativa dels diferents episodis repressius viscuts a casa nostra durant els últims 10 anys.

El principal protagonista de les més de 300 pàgines de cròniques, és el Grup VI de la Brigada Provincial d'Informació del Cuerpo Nacional de Policía. Un grup criminal creat pel PP, que ubica la seva misèria a la 4ª planta de la Comissaria de Via Laietana. Un grupuscle de 74 funcionaris invisibles, destinats gairebé en exclusiva a reprimir les nostres lluites. Tot i que la VI Brigada és el fil conductor del llibre, trobem exemples repressius protagonitzats per la resta dels que ostenten el monopoli de la violència: Guàrdia Urbana, Mossos, Massmedia, ... Tots troben el seu moment de glòria per carregar contra els moviments socials. Fins i tot, la lectura ens recordarà la cèlebre compareixença de Montserrat Tura al Parlament pels fets de la Patum de 2005.

Malauradament, els diferents casos citats al llarg dels capítols no contenen amb una contextualització rigorosa. Aquest fet i la repetitiva tendència a l'aforisme són les dues úniques característiques que desdibuixen tímidament la qualitat del recull. Tanmateix, ens trobem davant d'un llibre de permanent actualitat, imprescindible i amè. Però, sobretot valent per la temàtica brodata.

El asalto al Hades

Casilda Rodríguez

Colònia Jorba, juny de 2007

Periko

Qui més qui menys, coneix el mite grec d'Edip i el seu fatal destí, després d'intentar evitar-lo, acaba fent el que li va ésser anunciat als seus pares, pels Deu: matarà al Pare i fornicarà amb la Mare. Hi ha molt a parlar i molts matisos a fer sobre el significat de cada imatge del mite, però ara vull explicar el que pretén fer la edipització, o la assimilació del mite.

El que pretén es ser l'aprenentatge dels rols sexuals masculins i femenins, però de fet el que suposa es l'aprenentatge dels rols de submissió i autoritat que corresponen a les criatures, i als pares, així com el model de submissió de la dona al home.

Dintre del psicoanàlisi existeix, com a gairebé tots els camps de la cultura i medicina, un pensament reaccionari, que pretén treure importància al descobriment de l'inconscient i de la producció del desig. El descobriment del inconscient i de les produccions desitjants és en si mateix subversiu, precisament, perquè ens desvetlla que els tabús, el que sentim i creiem sagrat, no són més que sublimacions del dolor de la repressió, mecanismes de manipulació dels nostres inconscients que asseguruen que la Llei s'executi.

Sense l'inconscient no es podria entendre l'estat de submissió i resignació en el que ens trobem.

La sublimació del dolor de les ferides és imprescindible, per tapar-les i sobreviure, i per això creiem en totes les figuracions i formes que la sublimació adopta.

Deu és el resultat d'un procés de sublimació induït per l'inconscient, creure en Deu, com creure en l'Estat, creure en el Rei, creure en el Pare, ens serveix per no sentir la ferida, per no reconèixer la nostra condició submissa, el sacrifici de la nostra pròpia vida al Poder. Deu va ser un invent perfecte per poder fer la interiorització de la Llei dintre els inconscients.

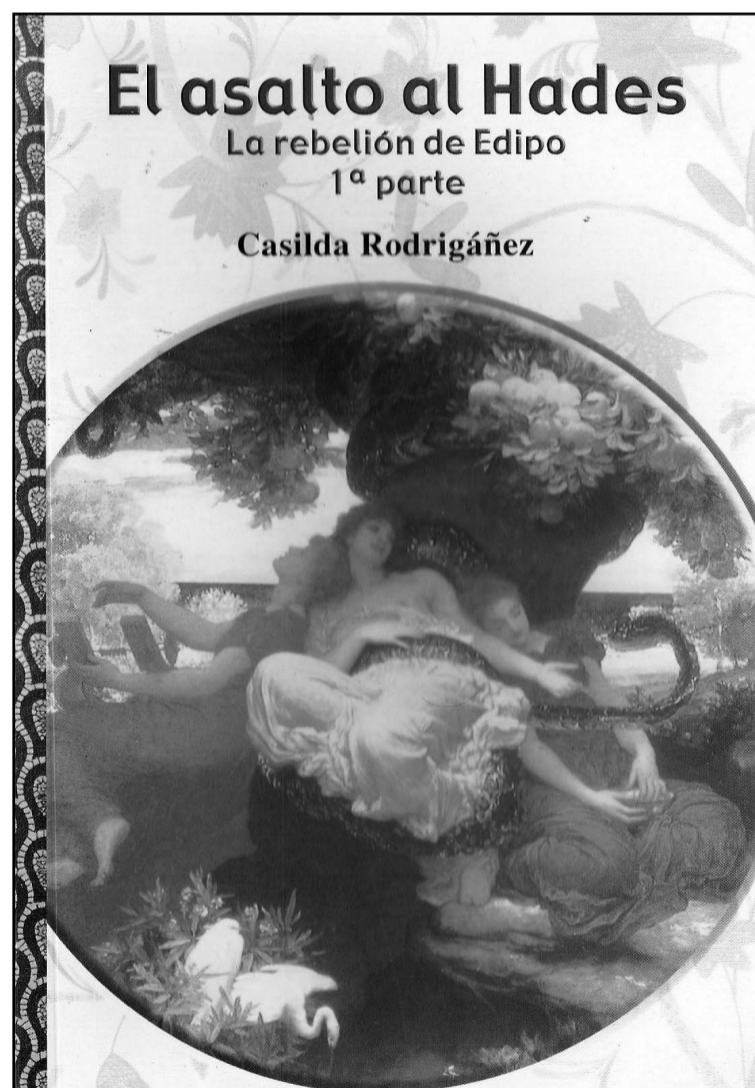
La ferida que produeix aquest dolor que cal sublimar per sobreviure, es com diuen en psicologia: "la falta bàsica", tot i que l'expliquen d'una altra manera. La falta bàsica és precisament, el no deixar que les criatures tinguin un contacte íntim amb la mare des de el moment del part fins que la seva sexualitat primària s'hagi desenvolupat plenament.

Aquesta carència és l'arma que utilitza el Poder per tenir-nos ben reprimits, i gairebé sempre de forma inconscient. Aquesta "falta" ens fa tan dèbils, desconfiats, i així anem acumulant experiències frustrants, sense saber ben bé que és el que ha fallat un altre cop que es el que hem fet malament, i així merda rera merda, perquè en general no funcionen les relacions entre les persones?

Si es pogués solventar aquesta "falta bàsica", la gent experimentaria un canvi, realment revolucionari, pot ser no seria un canvi ràpid, potser necessitem de varies generacions, per adonar-nos del canvi, però seria inevitable.

I aquesta feina l'hem de fer entre tots i totes, però les mares, crec que tenen la primera paraula a dir, i a revelar-se contra, per exemple: parts medicalitzats per sistema, allunyaments de la criatura i la mare innecessaris, i l'estigmatització del desenvolupament de la sexualitat primària entre la criatura i la Mare. La Revolució sempre ha depès de nosaltres. Revela't.

Aquest llibre està disponible al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs al carrer del Balç número 4 de Berga o al Lokal de Barcelona al carrer de la Cera.

Las ilusiones renovables. La cuestión de la energía y la dominación social.

Los amigos de Ludd

Bilbo: Muturreko burutazioak (2007)

Rubió, juny de 2007

No way

L' autor d'aquest llibre no és una persona sinó un col·lectiu. Cap a l'any 2001 "Los amigos de Ludd" ja publicaven un butlletí homònim de crítica a la societat industrialitzada. S'han anat documentant, el discurs ha anat agafant cos i forma, per finalment poder editar un llibre.

"Las ilusiones renovables." és un recull de textos, escrits a diferents mans. La temàtica que tots ells aborden és el lligam de l'energia amb les estructures de dominació: sigui el petroli, el carbó, les centrals nuclears o les mateixes energies renovables. Amb els diferents articles ens van desteixint aquests vincles, ens expliquen com al llarg de la història les societats industrialitzades ens hem fet més dependents de l'energia, la qual cada vegada s'ha concentrat cada vegada més en poques mans.

Los amigos de Ludd fan un repàs del què ha representat i representa el petroli al món, enfocant racons una mica foscos, posant sobre la taula qüestions, del perquè d'una invasió contra un país ric en petroli, una mica incòmodes per a totes les persones consumidores d'aquest combustible. I és que per mantenir l'elevat nivell de mobilitat privada existent als països occidentals estem pagant un preu molt alt. Ens expliquen també l'estreta interdependència entre les centrals i les armes nuclears, com han anat creixent l'una amb l'altra, provocant enormes destrosses i morts (moltes vegades ocultades) durant el seu desenvolupament.

Miren al passat, per entendre el present. Estudien què deien i diuen els experts en la temàtica. Fan una crítica des d'una perspectiva llibertària, per aquesta raó també trobem què opinaven Kropotkin, Malatesta, Abad de Santillan entre altres, arribant a autors contemporanis com Bookchin. Analitzen com s'ha afrontat i afronta la problemàtica de l'energia, la industrialització i el progrés entre els teòrics de l'anarquisme.

Però també miren el futur. Qüestionen la crisi energètica que està en boca de tothom i sembla que ja la tenim a sobre, i per aquesta raó polítics, empresaris i enginyers aposten tots a la una per les energies renovables. Ens alerten del perill que poden tenir aquest tipus d'energies. Depen de com siguin utilitzades poden aportar autosuficiència, descentralització, proximitat entre el consum i la producció, etc. Però no ho veuen possible dins l'actual ordre econòmic, sense una transformació social radical les energies renovables passaran a engreixar les butxaques dels empresaris sense solucionar la problemàtica energètica.

La força d'existir

Michel Onfray

Barcelona: Edicions de 1984 (2007)

Navarces, juny de 2007

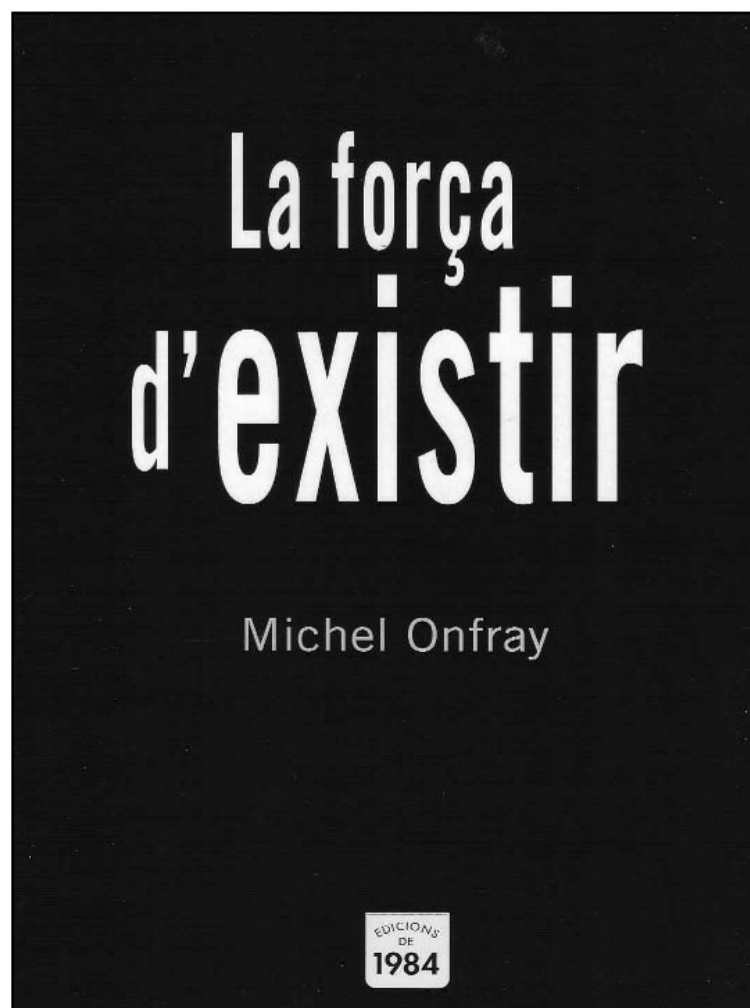
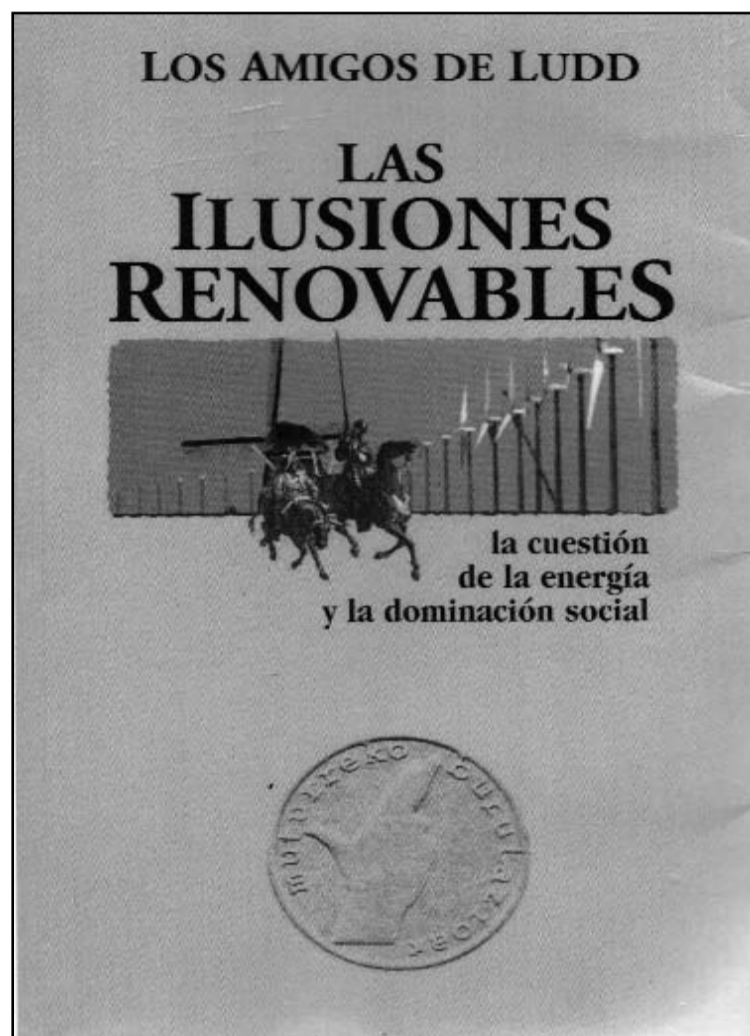
Hiram Gascoigne

Tot i el títol d'aquest llibre no es tracta pas d'un llibre d'autoajuda. És la nova obra del filòsof hedonista i llibertari Michel Onfray, autor també del Tractat d'ateologia (2005) [la ressenya d'aquest es va publicar en el pèsol negre núm.26]. És la síntesi de la seva trajectòria filosòfica en relació a l'hedonisme i desenvolupada al llarg dels llibres que ha escrit. Com diu: "L'hedonisme em proporciona el tema, les meves diferents obres, les variacions" (p.71). En especial aquest llibre és una síntesi de cinc variacions (i per tant, cinc llibres): l'ètica (La sculpture de soi), l'erotisme (Théorie du corps amoureux), la política (Politique du rebelle), l'epistemologia (Féeries anatomiques) i la metafísica (Tractat d'ateologia). El resultat és, esquemàticament, una moral estètica, una eròtica solar, una política llibertària, una estètica cínica, una bioètica tecnòfila i un ateisme postmodern. Per entendre el significat d'aquestes etiquetes cal llegir el llibre atentament, que no és pas una text feixuc.

Què és l'hedonisme defensat per Onfray? Lluny de les manipulacions a que ha estat objecte per part dels platònics, cristians, capitalistes i altres autoritaris, es pot resumir breument en: "gaudeix i fes gaudir, sense fer mal, ni a tu ni a ningú" (p.70). El punt important d'aquesta definició, i el que el diferencia de l'hedonisme assimilat, és el "i". L'hedonisme pel qual aposta parteix d'una filosofia utilitarista i pragmàtica, que ha estat ignorada, marginada i tergiversada per la filosofia idealista i conceptual. Mentre que la primera ha estat la desenvolupada per Diògenes, Epicur, Cyrano de Bergerac, Bentham, dadà i el situacionistes, Deleuze o Foucault, la segona és la que es projecta i s'expandeix a partir de Plató i el cristianisme.

En aquest sentit, la força d'existir es canalitza a través de la matèria, el cos, la vida, la felicitat, el plaer... lluny i contràriament a l'esperit, el sofriment, el desplaer, la renúncia... D'acord a aquest materialisme, l'aposta filosòfica de cada un només s'explica per la seva aposta existencial. Conseqüentment amb les seves paraules, inicia el llibre amb una breu autobiografia. La segona dimensió d'aquesta filosofia és que no hi ha veritats absolutes, ni res que estigui bé o malament, que sigui veritat o que tingui bellesa. Per tant no hi ha res que legítimi la imposició d'unes idees, veritats o gustos per part d'uns sobre la resta, sinó que les critica i les combat.

A nivell polític i social aquesta proposta es tradueix en una posició i en una política llibertària. En relació a la primera proposa "una pràctica existencial en qualsevol ocasió i en qualsevol circumstància" (p.189). Paral·lelament, la política llibertària té com a objectiu "la creació de sectors puntuals, d'espais alliberats i de comunitats nòmades [...], d'instants que defugen els models dominants" (p.188). L'anarquisme, per tant, d'Onfray s'enllaça amb la l'egoisme de Max Stirner i de l'anarquisme individualista, la construcció de situacions dels situacionistes, de les TAZ de Hakim Bey, dels rizomes de Deleuze i a la crítica del post-anarquisme (dirigida a l'anarquisme clàssic i a qualsevol forma d'autoritarisme).

Maduixes i moscatell

Lleigeixo, amb cura d'ala de papallona, Grècia és el nom que hem acordat de donar a l'últim interrogant de la nostra ànima.

Mentre escric el que he llegit, sento ja el que ha estat escrit i els temps, atemorit, es va infiltrant en el calaix del desenaix

la ciutat, com sempre, em sorprèn, ressona enigmàtica i estrident per dins d'ella mateixa que perduda gravita per aquest miracle d'ulls furtius, tancant-se de terra i obrint-se de plor.

I em pregunto perquè hem de posar-li últims a l'ànima. Perquè hem de posar-li últims a l'ànima?

Crido preguntant-me perquè hem de posar-li últims a l'ànima. Perquè hem de posar-li últims a l'ànima????????????????!!!!!!

M'estavello, rellico, caic, a poc a poc em desprenco i amb rapidesa em dissolc avall, lentament caps als costats efimers del pensament, vertiginosament pels carrers que com jo fugen i s'espanten i tenen por i a voltes ploreu quan l'ocell no vola, quan la gravetat, famolenca, se'ls hi menja les ales per sostenir la terra.

Avall, endins, miro el sotabosc per tornar-los les ales i tornar-me de tornada.

Perquè hem de posar-li últims a l'ànima?

No sé perquè li hem de posar últims a l'ànima, però la fem de mar i la respirem jònica, blava, bella.

I avui, Grècia és el nom de l'ànima de la nit on els records, les maduixes i el moscatell esdevenen el crisol de la nostra jònia, blava, bella, tensada per les cordes de la memòria i de l'esperança.

Blanka

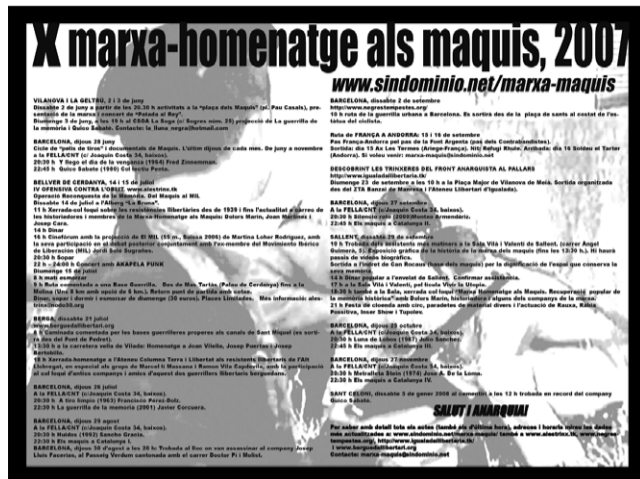
1 de maig

Escarneix la por, afusella el plany, sodomitza el dubte, escup basarda.

Fermenta l'odi, fins que ofegui el seny entre glopades de rebel·lia. Naufraga -sempre- contracorrent.

Lola de Bellasguard

X marxa-homenatge als maquis

www.sindominio.net/marxa-maquis

BERGA, dissabte 21 juliol

www.berguedallibertari.org
8 h Caminada comentada per les bases guerrilleres properes als canals de Sant Miquel (es sortirà des del Pont de Pedret).
13:30 h a la carretera vella de Vilada: Homenatge a Joan Vilella, Josep Puertas i Josep Bertobillo.
18 h Xerrada-homenatge a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat als resistents llibertaris de l'Alt Llobregat, en especial als grups de Marcel·lí Massana i Ramon Vila Capdevila, amb la participació al col·loqui d'antics companys i amics d'aquest dos guerrillers llibertaris berguedans.

BARCELONA, dijous 26 juliol

Cicle de "pelis de Tiros" i documentals de Maquis. L'últim dijous de cada mes. De juny a novembre a la FELLA/CNT (c/Joaquin Costa 34, baixos).
20:30 h A tiro limpio (1963) Francisco Pérez-Dolz.
22:30 h La guerrilla de la memoria (2001) Javier Corcuera.

BARCELONA, dijous 29 agost

Cicle de "pelis de Tiros" i documentals de Maquis. L'últim dijous de cada mes. De juny a novembre a la FELLA/CNT (c/Joaquin Costa 34, baixos).
20:30 h Huidos (1992) Sancho Gracia.
22:30 h Els maquis a Catalunya I.

BARCELONA, dijous 30 d'agost a les 20 h: Trobada al lloc on van assassinar al company Josep Lluís Facerias, al Passeig Verdum cantonada amb el carrer Doctor Pí i Molist.

BARCELONA, dissabte 2 de setembre

http://www.negrestempestes.org/
10 h ruta de la guerrilla urbana a Barcelona. Es sortirà des de la plaça de sants al costat de l'estàtua del ciclista.

Ruta de FRANÇA A ANDORRA: 15 i 16 de setembre

Pas França-Andorra pel pas de la Font Argenta (pas dels Contrabandistes).
Sortida: dia 15 Ax Les Termes (Ariege-França)
Nit: Refugi Rhule
Arribada: dia 16 Soldeu el Tarter (Andorra)
Si voleu venir: marxa-maquis@sindominio.net

DESCOBRINT LES TRINXERES DEL FRONT ANARQUISTA AL PALLARS

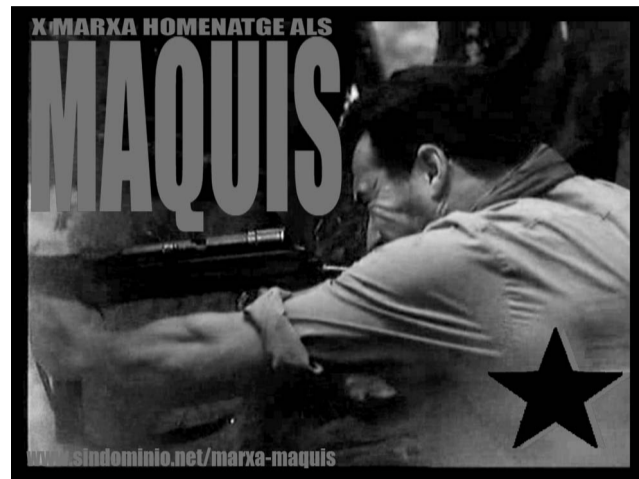
http://www.igualadallibertaria.tk/
Diumenge 23 de setembre a les 10 h a la Plaça Major de Vilanova de Meià. Sortida organitzada per les companyes del ZTA Banzai de Manresa i l'Ateneu Llibertari d'Igualada.

BARCELONA, dijous 27 setembre

Cicle de "pelis de Tiros" i documentals de Maquis. L'últim dijous de cada mes. De juny a novembre a la FELLA/CNT (c/Joaquin Costa 34, baixos).
20:30 h Silencio roto (2000) Montxo Armendáriz.
22:45 h Els maquis a Catalunya II.

SALLENT, dissabte 29 de setembre

10 h Trobada dels assistents més matiners a la Sala Vilà i Valentí de Sallent. (carrer Àngel Guimerà, 5). Exposició gràfica de la història de la marxa dels maquis. Durant tot el matí l'exposició romandrà oberta (fins les 13:30 h.). Hi haurà passis de vídeos biogràfics del companys que van donar la seva vida lluitant per la llibertat.
Sortida a l'indret de Can Rocaus (base dels maquis) per la dignificació de l'espai que conserva la seva memòria.
14 h Dinar popular a l'envelat de Sallent. Confirmar

www.sindominio.net/marxa-maquis

assistència.
17 h a la Sala Vilà i Valentí, pel·lícula Vivir la Utopia.
18:30 h també a la Sala, xerrada col·loqui "Marxa Homenatge als Maquis. Recuperació popular de la memòria històrica" amb Dolors Marín, historiadora i alguns dels companys de la marxa. També farem un repàs de la història del maquis i, especialment, del company Facerias (50è aniversari de la seva mort en combat).
21 h Obertura de portes de l'envelat de Sallent on hi haurà animacions de circ, paradetes amb material divers, entrepans i música d'ambient. Festa de cloenda: Rauxa, Ràbia Positiva, Inset Show (per confirmar) i Tupolev (per confirmar).

BARCELONA, dijous 25 octubre

Cicle de "pelis de Tiros" i documentals de Maquis. L'últim dijous de cada mes. De juny a novembre a la FELLA/CNT (c/Joaquin Costa 34, baixos).
20:30 h Luna de Lobos (1987) Julio Sanchez.
22:45 h Els maquis a Catalunya III.

BARCELONA, dijous 27 novembre

Cicle de "pelis de Tiros" i documentals de Maquis. L'últim dijous de cada mes. De juny a novembre a la FELLA/CNT (c/Joaquin Costa 34, baixos).
20:30 h Metrallera Stein (1974) Jose A. De la Loma.
22:30 h Els maquis a Catalunya IV.

SANT CELONI, dissabte 5 de gener 2008 al cementiri a les 12 h trobada en record del company Quico Sabaté.
SALUT I ANARQUIA!

Per saber amb detall tots els actes (també els d'última hora), adreces i horaris mireu les dades més actualitzades a: www.sindominio.net/marxa-maquis/ també a www.alestrinx.tk, www.negrestempestes.org/, <http://www.igualadallibertaria.tk/> i www.berguedallibertari.org

Per posar-vos en contacte amb nosaltres (si us heu de quedar a dormir o teniu qualsevol dubte) ho podeu fer a través del nostre correu electrònic: marxa-maquis@sindominio.net

HORARIS CNT MANRESA/CSO VALLDAURA
C/Jorbetes, 15 Telfs: 686305111 / 686304012
e-mail: cnt_ait_manresa@hotmail.com
CNT i Biblioteca

Dijous de 19 a 21h (assessorament jurídic gratuït)
Kafeta (amb futbolí i preus populars !!)
Divendres de 19 a 00h
Dissabte de 19 a 01h

Tallers (gratuïts)
Iniciació a la guitarra, dimecres de 20 a 21h

HORARIS TREMENDA
Cada divendres a partir de les 22h... Kafeta Tremenda!

HACKLAB MANRESA
Tots els dilluns de 8 a 10 del vespre al CSO La Tremenda

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BARRÀS
Divendres de 18-21H
Dissabtes de 10-14H

ATENEU LLIBERTARI DEL BERGUEDÀ
De dilluns a divendres a partir de les 19:00H

MICRO-HISTÒRIA CONTEMPORÀNIA

PAQUITU CORNAMUSSA, FART DE TANT DESPOTISME, VA ESCRIURE AIXÒ AL SEU FOTOLOG:

MECAGUM L'ESTATUT, LA CONSTITUCIÓ I TOTS ELS MANUALS D'INSTRUCCIONS!

ELS MOSSOS FOLLEN AMB ORUGUES

ANICETO CLENXET, CAP DE VIGILÀNCIA I CENSURA INFORMÀTICA, DELS MOSSOS, EL VA PORTAR DE PET ALS TRIBUNALS.

COMENCEN DIENT QUE FOLLEM AMB ORUGUES... .. I ACABEN DIENT QUE FOLLEM AMB NOIES DE L'EST... .. I NO ENS LES FOLLEM. NOMÉS LES ESTOSSINEM.

LA CREU DE SANT JORDI!

EL JUDICI VA SER MODÈLIC I MOLTS MOSSOS OFESOS VAN ANAR A RECOLZAR LA SEVA PART..

SRS. DEL TRIBUNAL: ¿FAIG CARA DE DESITJAR CAP MENA DE RELACIÓ AMB UN BÍPEDE?

BEN DIT!
LITIGIA!
NO CAPI-TULIS!

MENTRE ESPERAVA LA SENTÈNCIA, EN PAQUITU ES MOSTRAVA ESPERENÇAT AMB LA JUSTICIA

SI LA SENTÈNCIA NO ÉS ABSOLUTÒRIA EL MEU ADVOCAT ME L'APELARÀ... .. ¿I SI ÉS ABSOLUTÒRIA?

..ME LA PE LA RAN ELS MOSSOS!

PEP i NO-6-2007

LA NOVA NORMATIVA DE CONTROL PÒT SEMBLAR ETRICTA PERÒ... ES PER A LA NOSTRA SEGURETAT!

NERDI

AT XURU CA AMB VAN PUSSAR RATAFIA AL VAS DA KATAMINA.

NO T'ANROYIS I AXUDAM A ENCAÑAR ALS TUMATAS BIULOXICS DAL TARRAT DE LA CASA DE PUTAS DAL MEU PADRÍ....

CONFIRMAT: HAN FET MÉS MAL DUES TEMPORADES DE VENDELPLÀ QUE 45 ANYS DE PUJOLISME SALVATGE.

UNA SÚPER-BONA TERÀPIA PELS FARLOPEROS A QUI EL SEU EX-ENTORN DEFUIG COM LA LLEPRA: **LES PARELLES LINGÜÍSTIQUES!**

IMAGINA'T PAVO, QUE AMB ELS RÈDITS DELS PRIMERS 15 DIES DE LA PARCEL·LACIÓ CEDULAR DE LA MEVA TERCERA RE-HIPOTECA VAIG A GUAYAQUIL A PILLAR 3 Kg EN ROCA QUE M'ELS EMPETO AL PORTÀTIL, AMB UNES CONTRA-PLANXES D'URANI I UN COP AQUÍ, HO TALLO AMB OPALEDÓN I JUANOLÉS I OBTINC 5 Kg D'ALA DE MOSCA QUE AL MASTER D'ESADE I AL GIMNÀS EM TREUVEN DE LES MANS.

MECAGUM LA PUTA MAKUMBA SA GRA DA!

...ÉS EL NOU ESTATUT!

¿TENS UN CARNET?
AH, NO... SI TU ETS UN PUTO ALEGAL!
HA HA
SI DEMÀ M'EN TORNO AL SENEGAL AMB LA PASTERA AL IGUAL NO EM COBREN L'ANADA...

TENIM FAMS, EPIDÈMIES, SEQUERES I TERRATRÈMOLS... PERÒ NO ENS QUEIXEM... PODRIA SER PITJOR!

SÍ, OCCIDENT PODRIA DECIDIR "ALLIBERAR-NOS" D'ALGUNA COSA...

NERDI

APAGA LA CABEZA QUE TENGO LA TELE COMO UN BOMBO...

NERDI

Inditex: dels aparadors als magatzems El centre logístic i magatzem de Stradivarius a Cabrianes

El grup INDITEX és una transnacional d'origen gallec que agrupa les conegudes firmes ZARA, PULL & BEAR, BERSHKA, STRADIVARIUS, OSHIO, MASSIMO DUTTI, KIDDY'S CLASS i BRETOS entre altres. L'enorme èxit d'Inditex s'ha basat en models de producció com és el just in time. L'objectiu principal d'aquest mètode és abaratir el màxim els costos de l'empresa, però la contrapartida recau sobre les treballadores en ritmes de producció molt accelerats i amb jornades inacabables.

Tot i tenir molts centres de producció fora de l'Estat Espanyol (Marroc, Turquia, Xina, Índia, etcètere.) també en podem trobar dins d'aquest. Un exemple d'aquests centres de producció i logística el trobem a Cabrianes (Bages), on hi ha ubicat el magatzem de logística de STRADIVARIUS. Les condicions i el dia a dia d'aquest centre ens expliquen dues treballadores que en moments i condicions diferents han treballat allà.

“Durant el període de canvi de temporada, hi havia molta feina i s'havia de fer al mateix dia, hi havia pressió per part dels encarregats, que estaven nerviosos i t'apressaven”

Manresa, juny de 2007

Columna clitoriana

Quin és el càrrec que ocupaves? Durant quin període de temps hi vas treballar? Podries explicar breument l'organització i funció del magatzem?

J.M.: La meua categoria era de mosso de magatzem. Vaig deixar de treballar-hi per voluntat pròpia, ja que cobrava 740 euros mensuals amb una variable de 100 euros que mai vaig arribar a cobrar. Pel que fa a l'organització del magatzem diria que hi treballen unes 350 persones i és on es distribueix el gènere que arriba de països com Marroc, Índia i Tailàndia, etc. Es preparen les comandes en caixes que més tard es distribueixen a botigues de tot el món.

C: Ocupava el càrrec de mossos de magatzem, hi vaig treballar durant dues setmanes, vaig plegar per baixa voluntària. La feina consistia en organitzar les comandes de roba a dins de les caixes que posteriorment eren enviades a les botigues de Stradivarius. Quan acabàvem les comandes preparàvem els palers amb les caixes pel dia següent. Al magatzem hi ha diverses seccions, hi ha la secció de comandes, que és on treballava jo, la secció d'etiquetatge i la secció de tares. També recordo que en una altra part hi havia patronatge i disseny. En aquell moment es distribuïa la roba cap a totes les comunitats autònomes de l'Estat Espanyol i alguns països Àrabs. Mentre estava allà, les caixes que vaig observar duien etiquetes de Sarajevo, suposo que procedien d'allà. La procedència diria que variava segons el producte.

Quin tipus de contracte tenies i quines condicions laborals hi havia?

▼ Vista aèria del magatzem d'Inditex a Cabrianes

J.M.: Vaig entrar a treballar amb un contracte de 6 mesos i si et renovaven et feien indefinit.

C: Tenia un contracte temporal per l'empresa de treball temporal Adecco, hi havia gent d'altres empreses de treball temporal com Albecon i algunes altres que no recordo. Les condicions laborals eren força precàries. Treballàvem vuit hores; de sis del matí a dues del migdia amb vint minuts de descans per esmorzar. Cada treballadora disposava d'una targeta amb el seu codi de barres personal que havia de fixar cada vegada que entrava al matí i a l'hora d'esmorzar. A l'inici de la feina de les comandes, havies de passar per l'ordinador el teu codi de barres personal i el codi del paper on constaven les peces de roba que anaves a distribuir a les caixes (per exemple de pantalons texans tots del mateix model), al final de la tasca, havies de tornar a passar el teu codi de barres i el de les peces de roba, així sempre podien saber qui havia omplert les caixes i quan temps havia tardat.

Quina creus que és la política laboral de l'empresa i com es materialitzava?

J.M.: De la política laboral podria dir que era molt jerarquitzat, hi havia a dalt de tot el Director Gerent, Cap d'oficines i de

magatzem, caps d'equip i zona, després a sota els mossos de magatzem. També com a característica el treball sota pressió, els encarregats esbroncaven a la gent constantment, sobretot quan teníem comandes que havien de sortir.

C: Pel que recordo hi havia força jerarquia, hi havia dos o tres encarregats, de fet jo només vaig tractar amb dos i curiosament, un d'ells feia el paper d'encarregat "enrotllat" i l'altre era l'encarregat que estava per sobre dels altres encarregats que tothom li tenia por i tenia molt mal caràcter, fins i tot un dia que jo estava treballant amb les dones més grans del magatzem, mentre parlàvem va venir l'encarregat superior i ens va escriure dient que no fèiem res i que tot el dia parlàvem.

Existeix dins del magatzem la divisió sexual del treball?

J.M.: Al meu entendre no hi havia una divisió sexual del treball.

C: Crec que sí. Jo tots els encarregats que vaig veure al magatzem eren homes. A més, en algunes seccions dins del magatzem hi havia més homes que dones i viceversa. Per exemple: a la part de les comandes, on era jo, majoritàriament érem dones, tot i que amb l'entrada dels i les treballadores temporals estàvem força barrejats, en canvi, a la sec-

ció d'etiquetatge, on s'havien de moure manualment les peces de roba que anaven penjades de penjadors de ferro, molts dies hi havia homes. Tot i així, el que recordo més és que els encarregats eren homes i que tenien un tracte molt diferent amb les dones mossos de magatzem que amb els homes mossos. Però el què em va xocar més, va ser que dins el grup de treballadores que no eren temporals, (bé, almenys tan temporals com nosaltres, ja que tenien contractes de sis o quatre mesos) hi havia un grup d'unes quantes dones majors de trenta anys que es mostrava molt indignat pel tracte que rebien per part dels encarregats i a més, manifestaven que se les discriminava envers les treballadores (dones) més joves que elles, ja que les més grans sempre havien de fer les feines més dures. En canvi a les noies joves, encara que haguessin entrat a treballar feia una setmana noves al magatzem, els manaven feines que a les grans amb quatre mesos no els havien manat mai.

Tens coneixement de si ha existit en algun moment alguna iniciativa per a reivindicar drets laborals? Us organitzàveu?

J.M.: Hi havia un sindicat, UGT, que el formaven els treballadors provinents de Sabadell (ja que és

on estava ubicada l'empresa abans que la comprés el grup Inditex). Deien que no es podien fer gaires reclamacions laborals, ja que era una empresa forta i si portaves algun problema et feien fora. Em consta que un company va realitzar diverses reclamacions pel personal de magatzem, ja que reivindicava la mateixa prima (uns 150 euros) que cobraven els d'oficina i els caps d'equip. Als dos dies es va trobar la liquidació, tot i estar amb contracte indefinit.

C: No en tinc coneixement, i no ens organitzàvem. De fet amb la gent que jo vaig treballar, quasi totes tenien contractes temporals, crec que aquest fet afavoria la inexistència d'alguna reivindicació dels drets laborals per part dels treballadors.

Creus que la variabilitat de la demanda us influenciava a nivell de volum de feina? De quina manera?

J.M.: Hi havia molta pressió quan hi havia pics de comandes. Els encarregats i els caps escridassaven a la gent per pressionar.

C: Sí que ens influenciava, de fet, els i les treballadores temporals havíem entrat al magatzem perquè es preparaven les comandes per la temporada vinent. És clar que els interessa que els contractes siguin temporals, així poden ajustar al màxim la mà d'obra que necessiten segons el moment del mercat. D'aquesta manera encara abarateixen més els costos.

Durant aquest període de canvi de temporada, hi havia molta feina i s'havia de fer al mateix dia, ja que les comandes havien d'estar preparades per entregar a les botigues, hi havia pressió per part dels encarregats, que estaven nerviosos i t'apressaven.